

**ART
CONTEMPORANI
DE LA
GENERALITAT
VALENCIANA**

3
Anys
d'adquisicions

ART CONTEMPORANI DE LA GENERALITAT VALENCIANA

3 Anys d'adquisicions

Art Contemporani de la Generalitat Valenciana
Adquisicions 2017—2018—2019

**ART
CONTEMPORANI
DE LA
GENERALITAT
VALENCIANA**

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

3

**Anys
d'adquisicions**

Agustín Serisuelo	Lucía Peiró
Altea Grau	Luisa Pastor
Alvaro Terrones	Lukas Ulmi
Amparo Tormo	Mar Arza
Ana Sansano	Maribel Domenech
Ana Teresa Ortega	Marla Jacarilla
Ángel Masip	Marta Negre
Anna Talens	Massimo Pisani
Art al Quadrat	Mery Sales
Aurelia Masanet	Mira Bernabeu
Aurelio Ayela	Moisés Mañas
Bartolomé Ferrando	Nelo Vinuesa
Bleda y Rosa	Olga Diego
Clara Boj y Diego Díaz	Pablo Bellot
Cristina de Middel	Paco Martí
Cristina Durán	Paloma Navares
Damià Jordà	Patricia Gómez
Daniel García-Andújar	& María Jesús González
Edu Comelles	Pau Pascual
Enric Fort	Pedro Ortuño
Enric Mestre	Pepa L. Poquet
Ernesto Casero	Pilar Beltrán
Fermín Jiménez Landa	Rafaela Pareja
Fuencisla Francés	Rosana Antolí
Hugo Martínez-Tormo	Rosell Meseguer
Inma Femenía	Rossana Zaera
Irene Grau	Rubén Tortosa (); misan
Isidro Blasco	Sebastià Miralles
Jesús Rivera	Susana Guerrero
Joan Cardells	Tania Blanco
Joël Mestre	Teresa Cebrián
Jorge Julve	Teresa Lanceta
Jorge Peris	Vicente Tirado del Olmo
José Maldonado	Victoria Civera
Jota Izquierdo	Xavier Arenós
Juan Olivares	Xavier Monsalvatje
Lorena Amorós	Xisco Mensua

14—17

Adquirint patrimoni contemporani
Vicent Marzà i Ibáñez

24—35

Realitats en transformació
José Luis Pérez Pont

50

Agustín Serisuelo

52

Altea Grau

54

Alvaro Terrones

56

Amparo Tormo

58

Ana Sansano

60

Ana Teresa Ortega

62

Ángel Masip

64

Anna Talens

66

Art al Quadrat

68

Aurelia Masanet

70

Aurelio Ayela

72

Bartolomé Ferrando

74

Bleda y Rosa

76

Clara Boj y Diego Díaz

78

Cristina de Middel

80

Cristina Durán

82

Damià Jordà

84

Daniel García-Andújar

86

Edu Comelles

88

Enric Fort

90

Enric Mestre

92

Ernesto Casero

94

Fermín Jiménez Landa

96

Fuencisla Francés

98

Hugo Martínez-Tormo

100

Inma Femenía

102

Irene Grau

104

Isidro Blasco

106

Jesús Rivera

108

Joan Cardells

110

Joël Mestre

112

Jorge Julve

114

Jorge Peris

116

José Maldonado

118

Jota Izquierdo

120

Juan Olivares

122

Lorena Amorós

124

Lucía Peiró

126

Luisa Pastor

128

Lukas Ulmi

130

Mar Arza

132

Maribel Domenech

134

Marla Jacarilla

136

Marta Negre

138

Massimo Pisani

140

Mery Sales

142

Mira Bernabeu

144

Moisés Mañas

146

Nelo Vinuesa

148

Olga Diego

150

Pablo Bellot

152

Paco Martí

154

Paloma Navares

156

Patricia Gómez & María Jesús González

158

Pau Pascual

160

Pedro Ortuño

162

Pepa L. Poquet

164

Pilar Beltrán

166

Rafaela Pareja

168

Rosana Antolí

170

Rosell Meseguer

172

Rossana Zaera

174

Rubén Tortosa (); misan

176

Sebastià Miralles

178

Susana Guerrero

180

Tania Blanco

182

Teresa Cebrián

184

Teresa Lanceta

186

Vicente Tirado del Olmo

188

Victoria Civera

190

Xavier Arenós

192

Xavier Monsalvatje

194

Xisco Mensua

196

Inventari

200

Crèdits

utopies

Vicent Marzà i Ibáñez

Conseller d'Educació, Cultura i Esport

ADQUIRINT PATRIMONI CONTEMPORANI

L'any 2017, iniciàrem des de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport una campanya per adquirir obres ben diverses i representatives d'art contemporani valencià i fer-ne difusió arreu del nostre País. Era el tret de sortida de la Col·lecció d'Art Contemporani de la Generalitat Valenciana que, des de llavors, ha anat creixent significativament en qualitat i quantitat, tot contribuint a la revitalització del sector artístic valencià.

El volum que teniu a les mans reuneix les obres adquirides durant els anys 2017, 2018 i 2019, i ha estat elaborat per un grup d'experts en art contemporani seguint un minuciós procés de valoració i selecció, en el qual, s'han tingut molt present factors com la igualtat de gènere i la descentralització territorial. El resultat és un recull de 73 obres d'artistes valencians de procedències, edats i sensibilitats ben diverses que acaren el procés creatiu des de diferents perspectives, tècniques i formats.

Creix el catàleg i creix el nostre suport a les tendències artístiques actuals, especialment en moments difícils com els que estem vivint a causa de la pandèmia. Redoblem la nostra aposta per l'art contemporani perquè, entre d'altres coses, l'entendem com una ferramenta essencial per a l'anàlisi i la reflexió envers el món que ens envolta. Al cap i a la fi, necessitem *tornar a mirar*; repensar-nos com a individus i com a societat; revisar d'on venim, on estem i on anem... per continuar avançant. I l'art contemporani és això: una mirada crítica i estètica sobre nosaltres i el nostre avenir.

**ADQUIRIENDO
PATRIMONIO CONTEMPORÁNEO**

Vicent Marzà i Ibàñez
Conseller d'Educació, Cultura i Esport

El año 2017, iniciamos desde la Consellería de Educación, Cultura y Deporte una campaña para adquirir obras muy diversas y representativas de arte contemporáneo valenciano y hacer difusión en todo nuestro País. Era el pistoletazo de salida de la Colección de Arte Contemporáneo de la Generalitat Valenciana que, desde entonces, ha ido creciendo significativamente en calidad y cantidad, contribuyendo a la revitalización del sector artístico valenciano.

El volumen que tenéis en las manos reúne las obras adquiridas durante los años 2017, 2018 y 2019, y ha sido elaborado por un grupo de expertos en arte contemporáneo siguiendo un minucioso proceso de valoración y selección, en el cual, se han tenido muy presente factores como la igualdad de género y la descentralización territorial. El resultado es una compilación de 73 obras de artistas valencianos de procedencias, edades y sensibilidades muy diversas que cotejan el proceso creativo desde diferentes perspectivas, técnicas y formatos.

Crece el catálogo y crece nuestro apoyo a las tendencias artísticas actuales, especialmente en momentos difíciles como los que estamos viviendo a causa de la pandemia. Redoblamos nuestra apuesta por el arte contemporáneo porque, entre otras cosas, entendemos que es una herramienta esencial para el análisis y la reflexión hacia el mundo que nos rodea. Al fin y al cabo, necesitamos volver a mirar; repensarnos como individuos y como sociedad; revisar de donde venimos, donde estamos y donde vamos... para continuar avanzando. Y el arte contemporáneo es esto: una mirada crítica y estética sobre nosotros y nuestro porvenir.

ART
CONTEMPORANI
DE LA
GENERALITAT
VALENCIANA

ART
CONTEMPORANI
DE LA
GENERALITAT
VALENCIANA

ficcions

José Luis Pérez Pont

Comissari

REALITATS EN TRANSFORMACIÓ

En lloc d'una narració lineal, sincrònica i estàtica, per què no adoptar un enfocament des de la inclusió i la permeabilitat a l'hora de plantejar una nova col·lecció artística? Quan s'estructuren les bases per a iniciar un projecte que seleccione i conserve el treball d'artistes amb un tret en comú, com la ubicació des d'on generen la seua obra o el lloc que els va veure nàixer, ja no podem parlar d'un ordre subjecte a dinàmiques obsoletes que siguen condicionants de tal manera que transmeten una percepció falsament homogènia. Trencar el biaix generacional i el personalisme haurien de ser premisses imprescindibles enfront del repte que suposa hui dia el mapatge del panorama artístic.

Per consegüent, aproximar-se a la col·lecció d'una institució amb la imatge en ment que ens trobarem una suma de continguts limitats a objectes de caràcter cultural no és ja realista ben entrats en el segle XXI. La direcció en què s'orienta una col·lecció viva, que no s'haja adquirit per a ser guardada la major part del temps en un magatzem, és la que hem traçat i a la qual dedicarem aquestes línies.

La col·lecció d'Art Contemporani de la Generalitat Valenciana és el model de col·lecció viva a la qual fem referència. Sorgeix per una urgent necessitat d'impulsar i revitalitzar el sector artístic de la Comunitat Valenciana, reconeixent aquells artistes i peces destacades que ofereixen una panoràmica de l'art contemporani actual i suposen un valuós llegat patrimonial a llarg termini. Així mateix, juntament amb l'adquisició d'obres se succeeixen una sèrie d'activitats de caràcter expositiu, editorial i didàctic, que involucren, a més d'artistes, altres agents culturals procedents del comissariat, la crítica d'art i la mediació als quals s'ofereix formar part del projecte.

D'una banda, perquè al voltant de la col·lecció veurem que emergeixen exposicions amb una visió polièdrica de les peces i els possibles diàlegs entre aquestes, la qual cosa requereix un seguiment des de la investigació i un treball curatorial. D'una altra, com que es duen a terme en punts geogràfics específics, s'estimula el context local i l'activació de nous dispositius tant per a la reflexió com per a la interacció, i això fa que siga crucial l'aportació de la mediació i també la crítica.

La col·lecció, doncs, respon als estímuls per a créixer i mantindre's en moviment permanent, viatjant, per tant, es converteix en objecte d'estudi, pensament i reflexions. Per aquest motiu contribueix a descentralitzar l'oferta cultural de les tres capitals i garantir l'accés a la cultura de tota la ciutadania. En aquests termes ha de renovar-se constantment. Per a això, cal una dotació de mitjans tècnics, humans, materials i econòmics. S'inverteix així en un aglutinant que denota en part la riquesa cultural d'un territori. Preval evidenciar diferents maneres de fer i, sobretot, de veure, d'enfrontar-nos a la realitat que ens és més pròxima, als nostres paisatges més pròxims, així com a les dinàmiques globals que marquen el nostre temps.

La Generalitat Valenciana ha adquirit des de 2017 un significatiu nombre d'obres, sense pautes generacionals ni restriccions temàtiques, que discorren qüestions de la nostra societat més pròxima. El temps i la memòria, plantejaments feministes, friccions entre allò quotidià i allò tecnològic, el binomi individu i societat, o la cultura de la sostenibilitat, són alguns dels assumptes al voltant dels quals s'han anat conformant cicles expositius per a mostrar l'evolució de la col·lecció, que s'han adaptat a les diferents seues en què han tingut lloc.

Compondre una col·lecció amb aquests propòsits ha aconseguit mostrar les diferents capes d'activitat cultural i creativa que tenim, capaç de vertebrar un territori. Treballs vinculats a etapes cronològiques, que van generant connexions entre creadors i context, influeixen en la manera de percebre el fer actual que, sens dubte, repercutirà en el quefer futur.

A través de l'adquisició d'obres, aquesta iniciativa ha donat suport a la carrera de diversos artistes que, a més, es van incloure en el procés de generar una memòria, d'arxivar i ordenar les obres, tant a nivell de conservació museística com sobre el paper, mitjançant publicacions que documenten el progrés de la col·lecció. La seua edició té la meta d'aprofundir en l'estudi i la catalogació de les peces per a la seua divulgació.

En aquest sentit, la varietat de formes d'expressió, canals i maneres de confeccionar-la, comunicar-la i mostrar-la, rica en tècniques, estils i empremta generacional, dona a entendre que el projecte no es tracta d'una cosa reservada per a especialistes. Per contra, és totalment inclusiu i es bolca a fomentar interès, vincles i un profund compromís amb l'art. És a dir, cal entendre'l com a labor pròpia dels qui vam articular la proposta inicialment, li vam donar

forma i impuls, per tal d'assegurar que romanga al servei de totes i tots.

El nostre objectiu des del Consorci de Museus és continuar aprofundint en el coneixement d'aquesta col·lecció, reflex de l'art valencià del nostre temps i una eina per a acostar els nous llenguatges contemporanis a la ciutadania. Destaca la presència equilibrada d'artistes de Castelló, Alacant i València, així com de dones i homes, ja que des del començament, la col·lecció es projecta amb paritat i probablement és pionera a establir aquest criteri de base entre les col·leccions institucionals de l'Estat espanyol fins hui.

Generem una associació amb l'arquitectura i la història de cada ciutat en la qual recalen les obres en ser mostrades, i fem partícips castellonenques, valencians i alacantins d'un patrimoni que ens permetrà deixar un llegat i una narració historicoartística de la creació actual per al futur. Com explicàvem, des d'un ampli ventall de plantejaments tècnics i estilístics, com ara la fotografia, pintura, il·lustració, performance o instal·lació en diferents formats: audiovisual, escultòrica, sonora o multimèdia.

L'adquisició d'obres d'art que amplien la col·lecció permet crear una demanda agregada al mercat de l'art valencià a través de la compra pública, potenciar la compra d'obres de reconeguts i consagrats artistes. Però també de les creacions de joves i incipients valors artístics, mentre s'incrementa el patrimoni artístic de la Generalitat.

Cadascuna de les persones que s'aproxime al llegat viu en el qual es converteix la col·lecció d'Art Contemporani de la Generalitat podrà obtindre del teixit resultant, en cada determinat moment, eines amb les quals mesurar el món i mesurar-se dins d'aquest. Mantindre-la activa i permeable als canvis d'inquietuds i ritmes en la creació artística no deixa de ser un exercici de suport al present per a construir el futur.

REALIDADES EN TRANSFORMACIÓN

En lugar de una narración lineal, sincrónica y estática, ¿por qué no adoptar un enfoque desde la inclusión y la permeabilidad a la hora de plantear una nueva colección artística? Cuando se estructura las bases para iniciar un proyecto que seleccione y conserve el trabajo de artistas con un rasgo en común, como la ubicación desde donde generan su obra o el lugar que les vio nacer, ya no podemos hablar de un orden sujeto a dinámicas obsoletas que sean condicionantes de tal manera que transmitan una percepción falsamente homogénea. Romper con el sesgo generacional y el personalismo deberían de ser premisas imprescindibles frente al reto que supone hoy en día el mapeo del panorama artístico.

Por consiguiente, aproximarse a la colección de una institución con la imagen en mente de que vamos a encontrarnos una suma de contenidos limitados a objetos de carácter cultural no es ya realista bien entrados en el siglo XXI. La dirección en que se orienta una colección viva, que no se haya adquirido para ser guardada la mayor parte del tiempo en un almacén, es la que hemos trazado y a la que dedicaremos estas líneas.

La colección de Art Contemporani de la Generalitat Valenciana es el modelo de colección viva al que hacemos referencia. Surge por una urgente necesidad de impulsar y revitalizar el sector artístico de la Comunitat Valenciana, reconociendo a aquellos artistas y piezas destacadas que ofrecen una panorámica del arte contemporáneo actual y suponen un valioso legado patrimonial a largo plazo. Asimismo, junto a la adquisición de obras se suceden una serie de actividades de carácter expositivo, editorial y didáctico, involucrando, además de a artistas, a otros agentes culturales procedentes del comisariado, la crítica de arte y la mediación a los que se les ofrece formar parte del proyecto.

Por un lado, porque en torno a la colección veremos que emergen exposiciones con una visión poliédrica de las piezas y los posibles diálogos entre ellas, lo cual requiere de un seguimiento desde la investigación y un trabajo curatorial. Por otro, al llevarse a cabo en puntos geográficos específicos se estimula el contexto local y la activación de nuevos dispositivos tanto para la reflexión como para la interacción, siendo crucial el aporte desde la mediación y también la crítica.

José Luis Pérez Pont
Comisario

La colección, entonces, responde a los estímulos para crecer y mantenerse en movimiento permanente, viajando, siendo objeto de estudio, pensamiento y reflexiones. De ahí que contribuya a ir descentralizando la oferta cultural de las tres capitales y garantizando el acceso a la cultura de toda la ciudadanía. En estos términos ha de renovarse constantemente. Para ello, es preciso una dotación de medios técnicos, humanos, materiales y económicos. Se invierte así en un aglutinante que refleje en parte la riqueza cultural de un territorio. Prima evidenciar diferentes modos de hacer y, sobre todo, de ver, de enfrentarnos a la realidad que nos es más próxima, a nuestros paisajes más cercanos, así como a las dinámicas globales que marcan nuestro tiempo.

La Generalitat Valenciana ha adquirido desde 2017 un significativo número de obras, sin pautas generacionales ni restricciones temáticas, que discurren cuestiones de nuestra sociedad más cercana. El tiempo y la memoria, planteamientos feministas, fricciones entre lo cotidiano y lo tecnológico, el binomio individuo y sociedad, o la cultura de la sostenibilidad, son algunos de los asuntos alrededor de los cuales se han ido conformando ciclos expositivos para mostrar la evolución de la

colección, adaptándose a las distintas sedes en que han tenido lugar.

Componer una colección con tales propósitos ha conseguido mostrar las diferentes capas de actividad cultural y creativa que tenemos, capaz de vertebrar territorio. Trabajos vinculados a etapas cronológicas que van generando conexiones entre creadores y contexto, influyen en la manera de percibir el hacer actual que sin duda repercutirá en el quehacer futuro.

A través de la adquisición de obras esta iniciativa ha apoyado la carrera de diversos artistas que, además, van incluyéndose en el proceso de generar una memoria, de archivar y ordenar las obras, tanto a nivel de conservación museística como sobre el papel, mediante publicaciones que documentan el progreso de la colección. Su edición tiene la meta de ahondar en el estudio y la catalogación de las piezas para su divulgación.

En ese sentido, la variedad de formas de expresión, canales y modos de confeccionarla, comunicarla y mostrarla, rica en técnicas, estilos e impronta generacional, da cuenta de que el proyecto no se trata de algo reservado para especialistas. Por el contrario, es totalmente

inclusivo y se vuelca en fomentar interés, vínculos y un profundo compromiso con el arte. Esto es, entendiendo como labor propia de quienes articulamos la propuesta inicialmente, dimos forma e impulso a la misma, asegurar que permanezca al servicio de todas y todos.

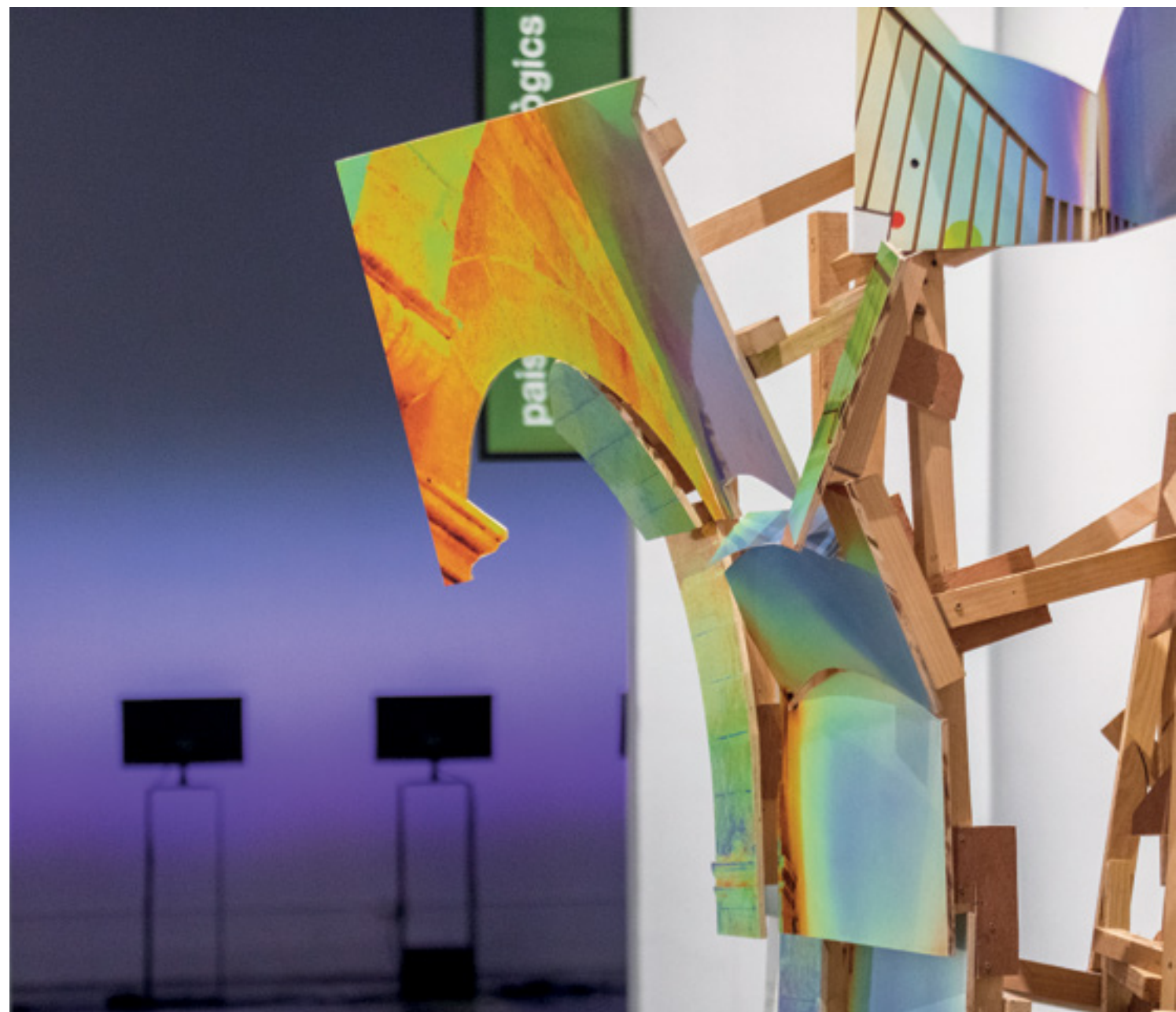
Nuestro objetivo desde el Consorci de Museus es seguir profundizando en el conocimiento de esta colección, reflejo del arte valenciano de nuestro tiempo y una herramienta para acercar los nuevos lenguajes contemporáneos a la ciudadanía. Destaca la presencia equilibrada de artistas de Castelló, Alicante y València así como de mujeres y hombres ya que desde el comienzo la colección se proyecta con paridad, siendo probablemente pionera en establecer dicho criterio de base entre las colecciones institucionales del Estado español hasta la fecha.

Generamos una asociación con la arquitectura y la historia de cada ciudad en la que recalcan las obras al ser mostradas, y hacemos partícipes a castellonenses, valencianos y alicantinos de un patrimonio que nos permitirá dejar un legado y una narración histórico-artística de la creación actual para el futuro. Como explicábamos, desde un amplio

abanico de planteamientos técnicos y estilísticos, como la fotografía, la pintura, la ilustración, la performance o la instalación en distintos formatos: audiovisual, escultórica, sonora o multimedia.

La adquisición de obras de arte que van ampliando la colección permite crear una demanda agregada al mercado del arte valenciano a través de la compra pública, potenciar la compra de obras de reconocidos y consagrados artistas. Pero también de las creaciones de jóvenes e incipientes valores artísticos, mientras se incrementa el patrimonio artístico de la Generalitat.

Cada una de las personas que se aproxime al legado vivo en que se convierte la colección de Art Contemporani de la Generalitat podrá obtener del tejido resultante, en cada determinado momento, herramientas con las que medir el mundo y medirse dentro de él. Mantenerla activa y permeable a los cambios de inquietudes y ritmos en la creación artística no deja de ser un ejercicio de apoyo al presente para construir el futuro.

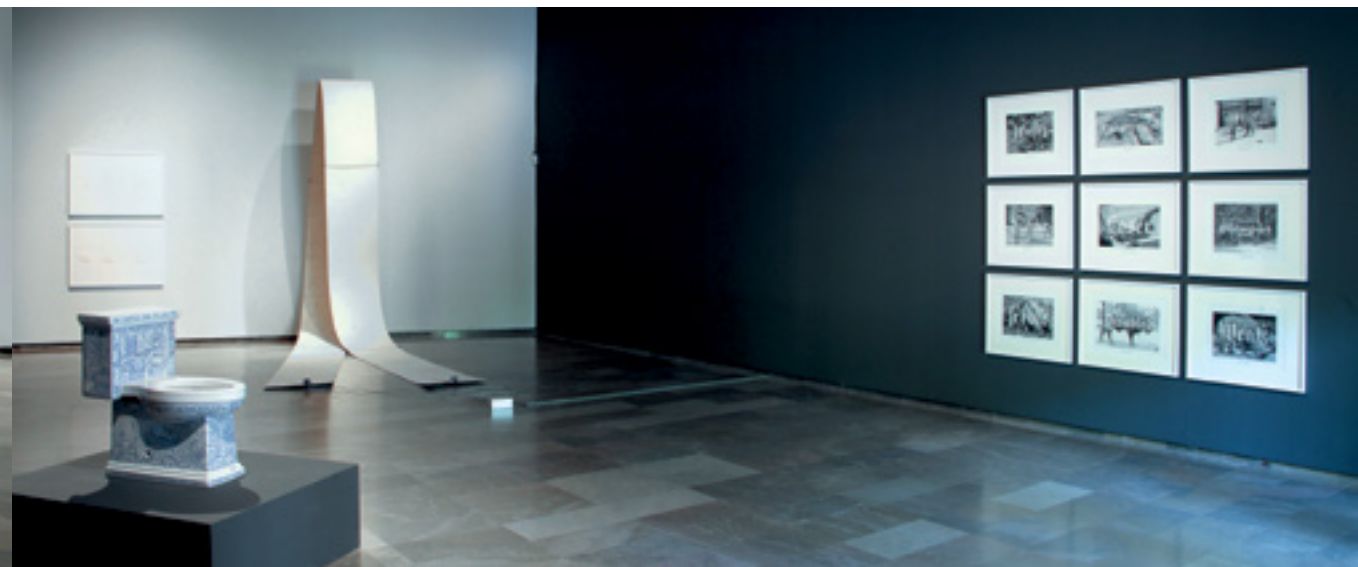
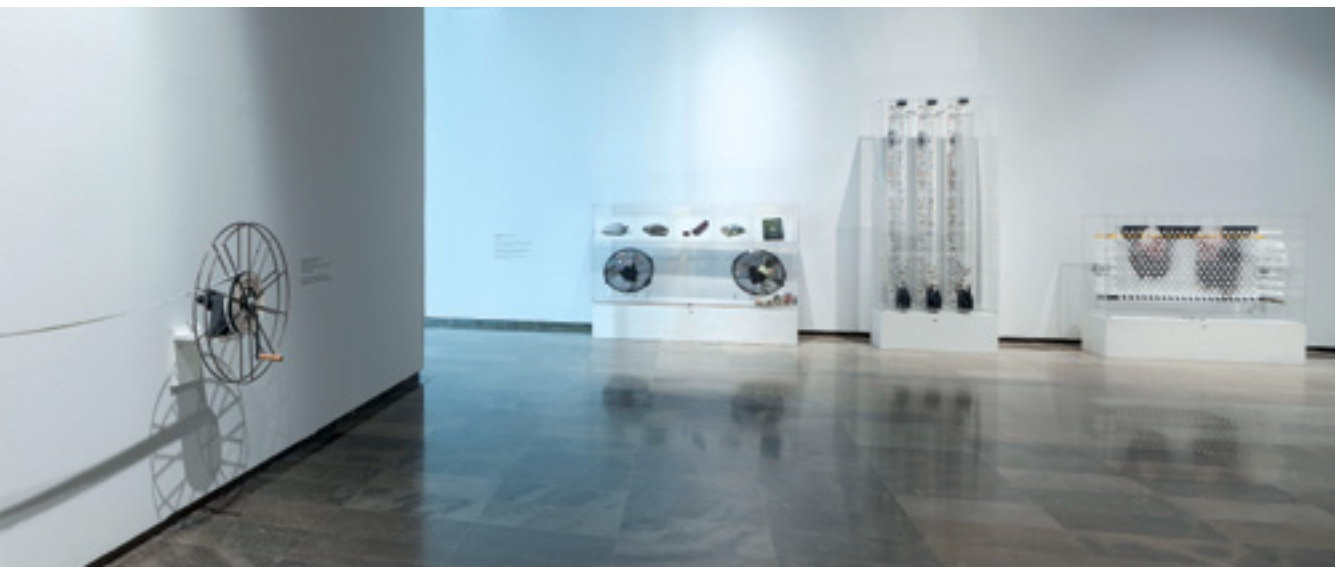

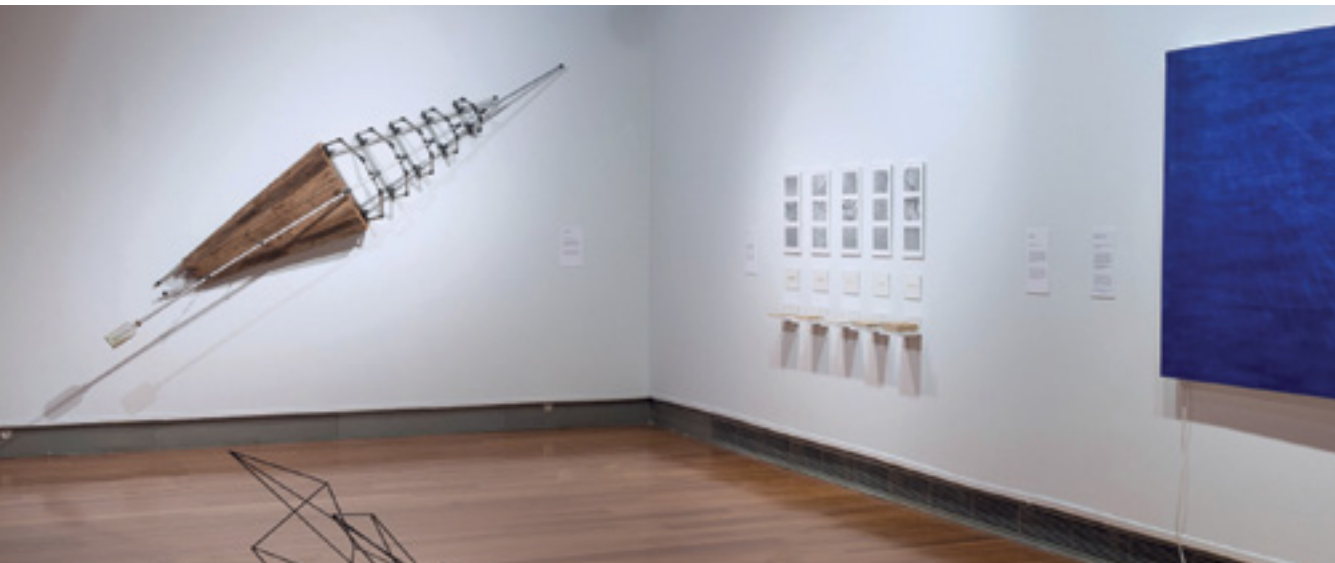
→ Si l'obra és una resposta. Quina és la teu

ROMANUANTOLI
Año 1991
MURALS 2012

**ART
CONTEMPORANI
DE LA
GENERALITAT
VALENCIANA**

III

3

**Anys
d'adquisicions**

**ART
CONTEMPORANI
DE LA
GENERALITAT
VALENCIANA**

Agustín Serisuelo

Betxí, 1981

Space before place. Torres vacías, estructuras inertes. 2013-14

Instal·lació escultòrica

Mesures variables

Space before place és una crítica manifesta al paisatge de runes que inunda les nostres poblacions, espais buits, testimoni d'allò que no va arribar a ser: habitatges, llars. Agustín Serisuelo busca reactivar la mirada crítica i pensar aquests paisatges, petjada d'aquesta societat que mesura l'assoliment personal per la quantitat de béns immobles en propietat.

Space before place es una crítica manifiesta al paisaje de escombros que inunda nuestras poblaciones, espacios vacíos, testigo de aquello que no llegó a ser: viviendas, hogares. Agustín Serisuelo busca reactivar la mirada crítica y pensar estos paisajes, huella de esta sociedad que mide el éxito personal por la cantidad de bienes inmuebles en propiedad.

Altea Grau

Castelló, 1985

Against Syntax. 2017

Pàgines retallades a làser, gravat
calcogràfic sobre ferro i *frottage* a grafit

Mesures variables

Against Syntax apel·la al doble significat de la paraula “against”, que en valencià significa “en contra”, però també “en contacte”. “Syntax” significa “sintaxi” i és la manera en què es combinen les paraules, així com les relacions que s’estableixen entre aquestes. A través dels elements que componen aquesta instal·lació, Altea Grau convida l’espectador a explorar els espais més íntims del procés de comunicació, les escletxes i les clivelles que es creen entre les pàgines, els espais plegats o el temps sonor que transcorre entre aquestes.

Against Syntax apela al doble significado de la palabra “against”, que en castellano significa “en contra” pero también “en contacto”. “Syntax” significa “sintáxis” y es el modo en que se combinan las palabras, así como las relaciones que se establecen entre ellas. A través de los elementos que componen esta instalación Altea Grau invita al espectador a explorar los espacios más íntimos del proceso de comunicación, los resquicios y las grietas que se crean entre las páginas, esos espacios plegados o el tiempo sonoro que transcurre entre ellas.

Alvaro Terrones

Castelló de la Plana, 1980

Performance-Down. 2013

Litografia en òfset i litografia en zinc
8 unitats 25,5 x 39,5 cm cadascuna

Sèrie d'accions artístiques documentades fotogràficament i estructurades com a seqüències poètiques; planificades sobre la base de les idees sorgides del diàleg i vincle familiar amb la síndrome de Down sobre diversos aspectes de l'existència.

Serie de acciones artísticas documentadas fotogràficamente y estructuradas como secuencias poéticas; planificadas en base a las ideas surgidas del diálogo y vínculo familiar con el Síndrome de Down sobre diversos aspectos de la existencia.

Amparo Tormo

València, 1960

S/T. 2009

Escultura d'acer inoxidable, DM lacat

212 x 56 x 15,5 cm

Partint de dues estructures molt senzilles, un element lineal en forma d'angle recte i un volum vertical, Amparo Tormo crea una situació espacial significativa i de gran complexitat.

L'angle recte genera un espai que queda condicionat i limitat pel bloc negre i aquest, al seu torn, manté la seua situació gràcies al suport de la línia, creant aqueix difícil equilibri entre espai i matèria, conceptes fonamentals de l'escultura.

Partiendo de dos estructuras muy sencillas, un elemento lineal en forma de ángulo recto y un volumen vertical, Amparo Tormo crea una situación espacial significativa y de gran complejidad.

El ángulo recto genera un espacio que queda condicionado y limitado por el bloque negro y éste, a su vez, mantiene su situación gracias al apoyo de la línea, creando ese difícil equilibrio entre espacio y materia, conceptos fundamentales de la escultura.

Ana Sansano

Onda, 1973

Munt (Sèrie “Viario”). 2014

Portamines de colors sobre fusta

100 x 100 cm

“Viario” parla i reflexiona en veu baixa i clara sobre el temps, que és la vida mateixa, i com hi transitem. Sempre hi ha una destinació en cada propòsit que emprenem i un punt de partida, tot succeeix durant, en aquest transcórrer, quan descelerar, detindre’ns i observar resulta de vital importància.

L’espai on baixar en un blanc mat, immaculat i sense interferències. L’idioma és el grafit dialogant de manera pausada i precisa amb la fusta i la seua textura. El temps lent és el motor.

“Viario” habla y reflexiona en voz baja y clara sobre el tiempo, que es la vida misma, y cómo transitamos por ella. Siempre hay un destino en cada propósito que emprendemos y un punto de partida, todo sucede durante, en ese transcurrir, cuando decelerar, detenernos y observar resulta de vital importancia.

El espacio donde apear nos en un blanco mate, immaculado y sin interferencias. El idioma es el grafito dialogando de forma pausada y precisa con la madera y su textura. El tiempo lento es el motor.

Ana Teresa Ortega

València, 1952

Serie Pensadores #4. W. Benjamin, A. Valente, J. Joyce. 2002

Fotografia, suport de ferro, litografia
sobre metacrilat

Tres unitats de 100 x 150 x 7 cm, cadascuna

Per mitjà d'un joc que va de la instal·lació al fotomuntatge, Ana Teresa Ortega presenta una sèrie de fotografies on es projecten els rostres de Walter Benjamin, James Joyce i Àngel Valente sobre espais arquitectònics abandonats. A mode d'invocació, reprén l'espectre de les mirades d'aquests pensadors exiliats, extrapolades a espais suburbans, i enllaça, així, conceptes com l'oblit i l'exili.

A través de un juego que va de la instalación al fotomontaje, Ana Teresa Ortega presenta una serie de fotografías donde se proyectan los rostros de Walter Benjamin, James Joyce y Ángel Valente sobre espacios arquitectónicos abandonados. A modo de invocación, retoma el espectro de las miradas de estos pensadores exiliados, extrapoladas en espacios suburbanos, y enlaza, así, conceptos como el olvido y el exilio.

Ángel Masip

Alacant, 1977

Cataclismo I. 2014

Material de rebuig i ciment sobre fusta
Mesures variables

El gènere del paisatge ha sigut una constant en la trajectòria d'Ángel Masip on *Cataclismo I* és l'última fase d'aquesta recerca en que aborda la construcció simbòlica del paisatge còsmic. Davant la impossibilitat d'aprehendre la immensitat d'allò anomenat 'univers', Masip construeix la seua versió del cosmos recorrent a "objets trouvés" i demés materials reciclats que té al seu abast. D'aquesta manera trenca amb la distància que separa l'individu del cosmos, situant-lo simbòlicament al seu abast.

El género del paisaje ha sido una constante en la trayectoria de Ángel Masip, en la que *Cataclismo I* es la última fase de esta investigación que aborda la construcción simbólica del paisaje cósmico. Ante la imposibilidad de aprehender la inmensidad de eso llamado universo, Masip construye su versión del cosmos recurriendo a "objets trouvés" y otros materiales reciclados que tiene a su alcance. De este modo rompe la distancia que separa el individuo del cosmos, y lo sitúa simbólicamente a su alcance.

Anna Talens

Carcaixent, 1978

Horizonte diagonal. 2017

Fil d'or japonés i lli

170 x 210 cm

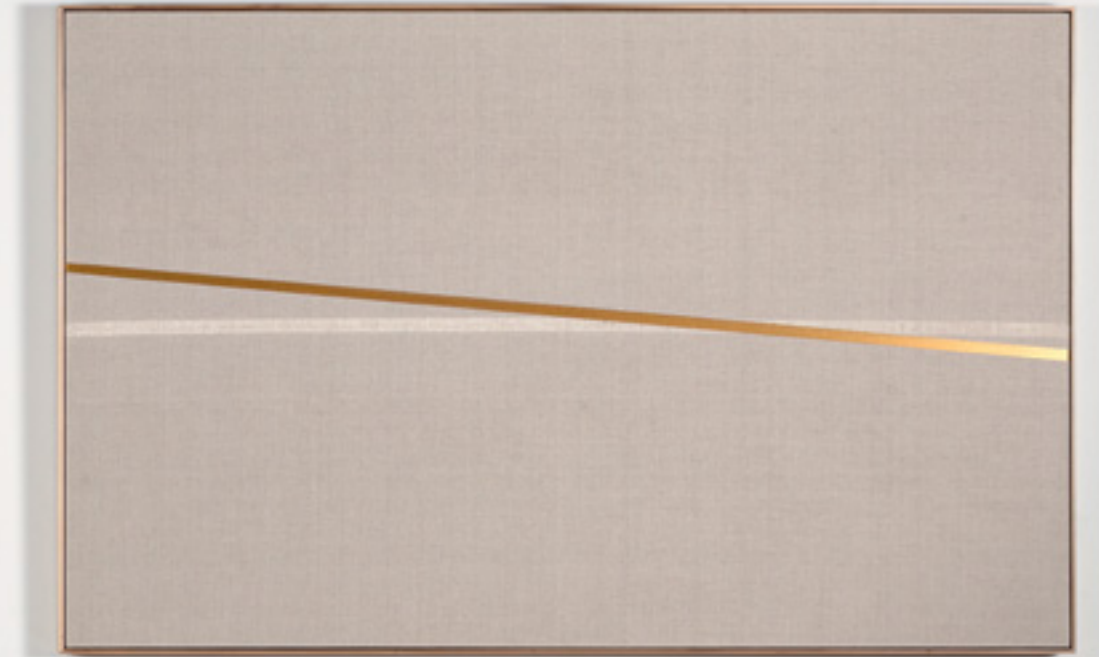
Reparando el horizonte de oro. 2017

Fil Urushi i lli

22 x 30 x 2 cm

Els dos llenços d'Anna Talens mostren la preferència de l'artista per crear obres en les quals la materialitat dels processos tradicionals, com el fil d'or japonés urushi i el lli, s'uneixen a una disjuntiva poètica entorn de la resiliència de l'esdevenir de l'ésser humà. A partir d'un minimalisme matèric i estètic, l'artista dota a l'obra d'un rerefons personal, on la línia representa el signe vital, sent l'horitzontalitat la referència a la correcció de l'esperat i la diagonal el nou transcórrer vital en el qual preval la direcció pròpia.

Los dos lienzos de Anna Talens muestran la preferencia de la artista por crear obras en las que la materialidad de los procesos tradicionales, como el hilo de oro japonés urushi y el lino, se unen a una disyuntiva poética en torno a la resiliencia del devenir del ser humano. A partir de un minimalismo matérico y estético, la artista dota a la obra de un trasfondo personal, donde la línea representa el signo vital, siendo la horizontalidad la referencia a la corrección de lo esperado y la diagonal el nuevo transcurrir vital en el que prima la dirección propia.

Art al Quadrat

València, 1982

Limbo económico en tres actos. 2014

Instal·lació

Dimensions variables

Primer acte: El ahorro

Cinc impressions fotogràfiques, dos ventiladors i bitllets originals espanyols encunyats entre els anys 1925 i 1936

Segon acte: Triple inversión

Tres impressions fotogràfiques, tres tubs de metacrilat, tres assecadors i 17 grams de segells originals emesos per Filatelia Española entre 1987 i 1998

Tercer acte: Autoinversión

Dues impressions fotogràfiques entrelaçades i dos ventiladors

El posicionament crític sobre el que és polític, el que és social i el que és econòmic es replanteja en l'obra d'Art al Quadrat, sempre tenint present la memòria col·lectiva. S'entreen conceptes i problemàtiques sobre el capitalisme, com la tensió ètica entre estalvi i inversió, que són treballades des d'una perspectiva molt personal. Mostrant les accions que van afectar la família de les creadores, aconsegueixen generar una forta connexió amb l'espectador. L'aire, potenciat en les tres vitrines, augmenta la idea d'inestabilitat del vaivé que, derivat de la situació general incontrolable, afecta la vida quotidiana.

El posicionamiento crítico sobre lo político, lo social y lo económico se replantea en la obra de Art al Quadrat siempre teniendo presente la memoria colectiva. Se entrevén conceptos y problemáticas sobre el capitalismo, como la tensión ética entre ahorro e inversión, que son trabajadas desde una perspectiva muy personal. Mostrando las acciones que afectaron a la familia de las creadoras, logran generar una fuerte conexión con el espectador. El aire, potenciado en las tres vitrinas, aumenta la idea de inestabilidad de ese vaivén que, derivado de la incontrolable situación general, afecta a la vida cotidiana.

Aurelia Masanet

Alcoi, 1955

Mantras I – II. 2018

Paper de seda sobre llenç

146 x 97 cm

El títol de l'obra fa referència a l'acte de doblegar i plegar repetides vegades, arribant a establir un diàleg místic, silenciós, pacient i meditatiu amb el material, en aquest cas el paper, buscant transmetre equilibri i serenitat.

El título de la obra hace referencia al acto de doblar y plegar repetidas veces, llegando a establecer un diálogo místico, silencioso, paciente y meditativo con el material, en este caso el papel, buscando transmitir equilibrio y serenidad.

Aurelio Ayala

Alacant, 1970

Gracias. 2011

Retolador, pastel i paper retallat
480 x 258 cm

Aurelio Ayala concep la vida com un estat fluctuant entre pols oposats, l'heroicitat i el patetisme o l'humor i el drama, entre d'altres. L'estructura geomètrica de *Gracias* esdevé una dualitat entre forma i significat on la bombolla, més enllà de la seua forma, funciona com a metàfora d'una societat cada vegada més banal, i es converteix, així, en gota de sang.

Aurelio Ayala concibe la vida como un estado fluctuando entre polos opuestos, la heroicidad y el patetismo o el humor y el drama, entre otros. La estructura geométrica de *Gracias* revela una dualidad entre forma y significado donde la burbuja, más allá de su forma, funciona como metáfora de una sociedad cada vez más banal, y se convierte, así, en gota de sangre.

Bartolomé Ferrando

València, 1966

Escritura sonora. 2013-18

Acció fonetico-sonora

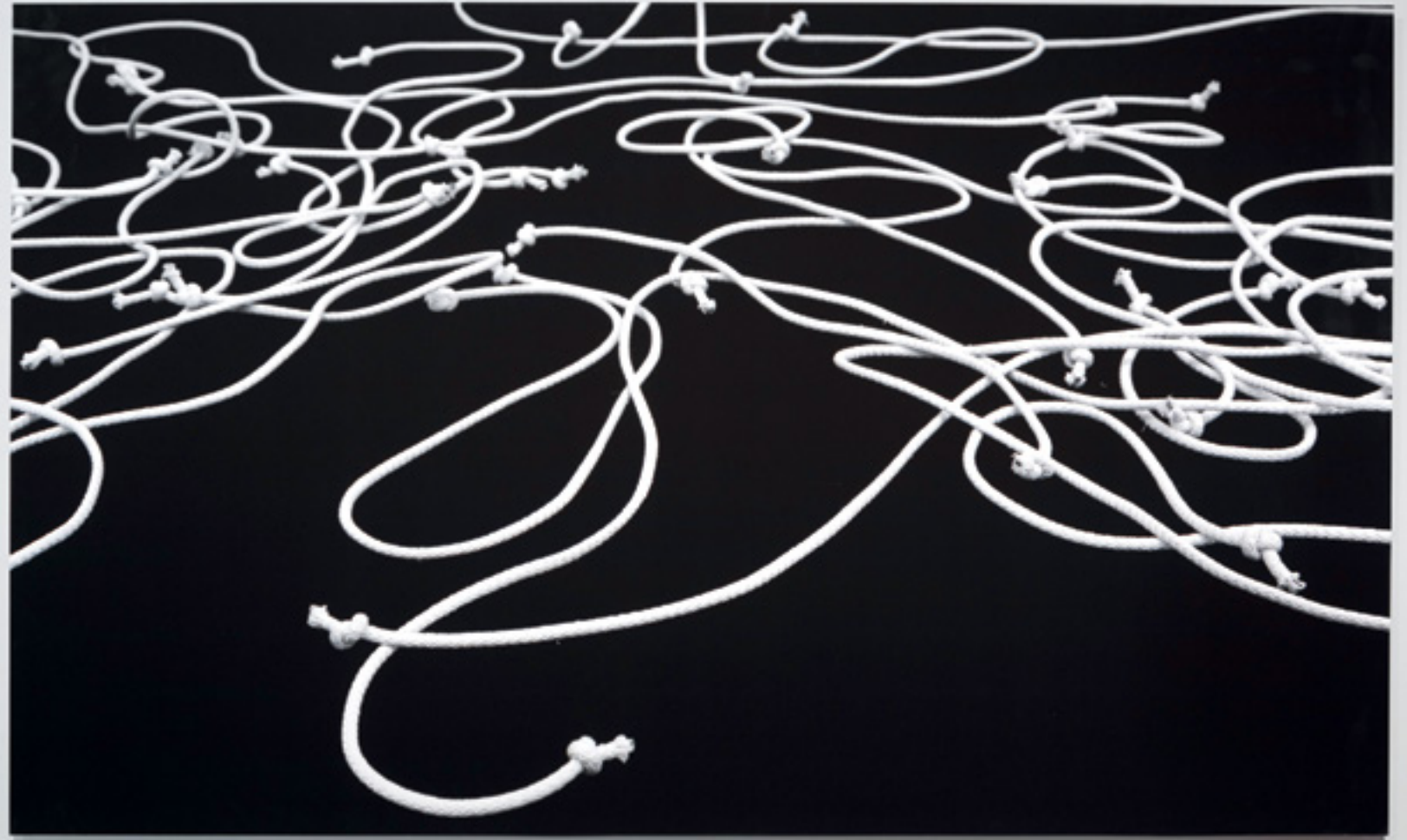
Video de la performance interpretada al MUSAC
18'40"

Fotografia. 101 x 169 cm.

30 cordes utilitzades en la performance
de longitud entre 40 i 150 cm

Composició improvisada en la qual el cos de Bartolomé Ferrando construeix l'obra, amb unes cordes que produeixen una espècie d'escriptura que va llegint a la seua manera, com si estiguera interpretant, de manera irregular i múltiple. És el moviment gestual el que dona forma a cada un dels fragments de corda per a, a continuació, llegir el recorregut, la construcció, la forma que aquest fragment té.

Composición improvisada en la que el cuerpo de Bartolomé Ferrando construye la obra, con cuerdas que dan lugar a una especie de escritura que va leyendo a su modo, interpretando de forma irregular y de forma múltiple. Es el movimiento gestual el que da forma a cada uno de los fragmentos de cuerda para, a continuación, leer el recorrido, la construcción, la forma que ese fragmento tiene.

Bleda y Rosa

Castelló de la Plana, 1969 i Albacete, 1970

Prontuario VII. Gerona. 2011

Prontuario VIII. Cádiz. 2012

Composició de 9 fotografies i 1 text

42 x 48,6 cm, cadascuna, emmarcades
en 2 conjunts de 200 x 165 cm

Bleda y Rosa tornen a Girona i Cadis, dos escenaris de la Guerra de la Independència (1808-1814), per a pensar sobre el concepte 'història' entès com a construcció cultural. Confrontant la imatge fotogràfica, la història, el paisatge, la memòria i el monument, els artistes experimenten al voltant de la noció de temps i d'espai, així com de la genealogia de la fotografia en la construcció de la ideologia.

Bleda y Rosa vuelven a Girona y Cádiz, dos escenarios de la Guerra de la Independencia (1808-1814), para pensar sobre el concepto 'historia' entendido como construcción cultural. Confrontando la imagen fotográfica, la historia, el paisaje, la memoria y el monumento, los artistas experimentan en torno a la noción de tiempo y de espacio, así como de la genealogía de la fotografía en la construcción de la ideología.

Clara Boj y Diego Díaz

Múrcia, 1975

Internet Iconography Atlas. 2016

Instal·lació audiovisual

Mesures variables

Assaig visual que es construeix a partir del text curatorial i la traducció automàtica d'aquest a imatges. L'obra es construeix com una successió d'imatges i vídeos juxtaposats que van canviant en el temps, a diversos ritmes, que generen lectures contínues i atzaroses de l'exposició sobre la base de l'arxiu iconogràfic d'Internet, immens i sempre en expansió.

Ensayo visual que se construye a partir del texto curatorial y su traducción automática a imágenes. La obra se construye como una sucesión de imágenes y videos juxtapuestos que van cambiando en el tiempo, a distintos ritmos, generando lecturas continuas y azarosas de la exposición en base al inmenso y siempre en expansión archivo iconográfico de internet.

Cristina de Middel

Alacant, 1975

Mbulumbublu; Miwito; Bambuit
de la sèrie "Afronauts". 2013

Fotografia a color siliconada sobre Dibond
3 unitats de 100 x 100 cm cadascuna

El 1964, un professor de ciències de Zàmbia, Edward Makuka, va decidir entrenar la primera tripulació africana per a viatjar a la Lluna. Malauradament, no disposava de recursos tan grans com el somni que tenia i, després que la UNESCO retirara el suport al projecte, els entrenaments es van haver de detindre. Per mitjà de la recreació d'aquesta història Cristina de Middel indaga en la redefinició de la fotografia i el potencial que té per a contar històries d'una manera diferent.

En 1964, un profesor de ciencias de Zambia, Edward Makuka, decidió entrenar la primera tripulación africana para viajar a la luna. Desafortunadamente, no disponía de recursos tan grandes como su sueño y, después de que la UNESCO retirara su apoyo al proyecto, los entrenamientos tuvieron que detenerse. A través de la recreación de esta historia Cristina de Middel indaga en la redefinición de la fotografía y su potencial para contar historias de una manera diferente.

Detall de l'obra

Cristina Durán

València, 1970

Los momentos clave de la historia contada en la novela gráfica

“El día 3”. 2018

Tinta, llapis, gouache i collage sobre paper

23 dibuixos de 35,3 x 25 cm; 1 dibuix de 29,7 x 42 cm;
3 dibuixos de 52 x 37 cm; 1 dibuix amb collage
de 35 x 40 cm; 3 pintures de 23 x 23 cm

El 3 de juliol de 2006 el subsol de València vivia el pitjor accident de metro de la història d'Espanya.

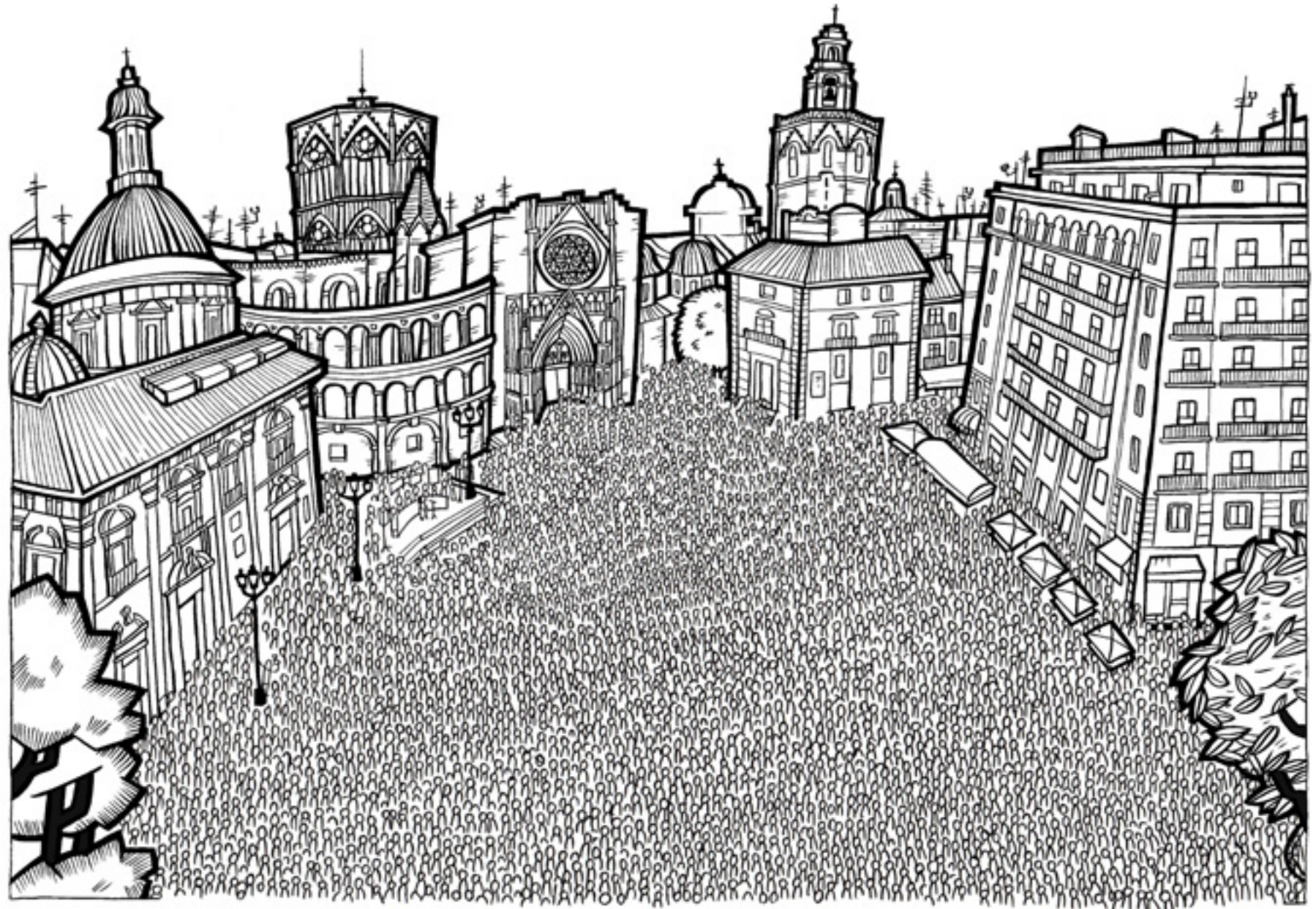
Les vies de l'estació de Jesús es van cobrar 43 vides, van ferir de gravetat 47 persones i van deixar desfetes centenars de famílies.

La novel·la gràfica *El día 3*, a la qual pertany aquesta sèrie de 31 originals, és la història d'una lluita contra el silenci, l'oblit i contra la mentida programada. *El día 3* és la història de la lluita d'unes famílies que es van veure obligades per les circumstàncies a mobilitzar-se a la recerca de respostes; és la història d'una gran onada de solidaritat, del despertar d'una societat.

El 3 de julio de 2006 el subsuelo de València vivía el peor accidente de metro de la historia de España.

Las vías de la estación de Jesús se cobraron 43 vidas, hirieron de gravedad a 47 personas y dejaron rotas a centenares de familias.

La novela gráfica *El día 3*, a la que pertenece esta serie de 31 originales, es la historia de una lucha contra el silencio, el olvido y contra la mentira programada. *El día 3* es la historia de la lucha de unas familias que se vieron obligadas por las circunstancias a movilizarse en busca de respuestas; es la historia de una gran ola de solidaridad, del despertar de una sociedad.

Damià Jordà

Alcoi, 1982

Aquestes coses que fem avui en dia. 2015

Film-assaig

Vídeo HD, color, estereofònic. Duració 20' 22"

Les dinàmiques visual i enunciativa componen aquest videoassaig, de caràcter autorreferencial, en que Damià Jordà recorre diferents espais de la ciutat de València. Es tracta d'espais i de llocs de realitat quotidiana, contenidors del progrés del temps. Aquest dispositiu videogràfic fa repensar les relacions artista-espectador, i és que alhora que Jordà construeix la seua memòria personal ofereix una història plural, que no universal.

Las dinámicas visual y enunciativa componen este video ensayo, de carácter autoreferencial, en el que Damià Jordà recorre diferentes espacios de la ciudad de València. Se trata de espacios y lugares de la realidad cotidiana, contenedores del progreso del tiempo. Este dispositivo videográfico hacer repensar las relaciones artista-espectador, ya que a la vez que Jordà construye su memoria personal ofrece una historia plural, no universal.

Daniel García-Andújar

Almoradí, 1966

Technologies To The People Video Collection. 1998

Videoinstal·lació

Mesures variables

El somni de poder accedir a una quantitat il·limitada de material cultural va inundar Internet a principis de la dècada de 1990, i entre el que més es buscava estaven els vídeos artístics. Fins llavors, l'accés a aquests havia estat determinat pel nombre limitat de cintes de vídeo en circulació, però l'arribada d'Internet ens va fer creure que aquests vídeos, una vegada digitalitzats, es farien accessibles a escala global. Una llista impressionant de 100 obres importants de *medí art*, que van des de principis de la dècada de 1970 fins a principis de la de 1990, constitueix la *Video Collection de TTTP*, un somni que es fa realitat per mitjà de la ficció *Satellite and Video Speed Internet*.

El sueño de poder acceder a una cantidad ilimitada de material cultural inundó Internet a comienzos de la década de 1990 y entre lo más buscado estaban los vídeos artísticos. Hasta entonces, el acceso a ellos había estado determinado por el limitado número de cintas de vídeo en circulación, pero la llegada de Internet nos hizo creer que estos vídeos, una vez digitalizados, se harían accesibles a escala global. Una impresionante lista de 100 importantes obras de *medí-art*, que van desde principios de la década de 1970 hasta principios de la 1990, constituye la *Video Collection de TTTP*, un sueño que se hace realidad a través de la ficción *Satellite and Video Speed Internet*.

Edu Comelles

Barcelona, 1984

Sínia / Sènia. 2018

Instal·lació sonora

Mesures variables

L'obra explora la dimensió sonora d'un element del patrimoni rural, les sènies d'aigua, en la major part en desús hui dia, que romanen inerts com a record i memòria d'una manera de fer, entendre i treballar el camp i recupera el llegat d'aquests elements a través del so d'una sènia d'aigua abandonada. Les freqüències greus i les harmonies oscil·lants que genera l'artefacte de ferro es combinen en l'espai expositiu com una lenta lletania d'un patrimoni i una tradició que es perd.

La obra explora la dimensión sonora de un elemento del patrimonio rural, las norias de agua, en su mayoría en desuso a día de hoy, que permanecen inertes como recuerdo y memoria de una forma de hacer, entender y trabajar el campo y recupera el legado de estos elementos a través del sonido de una noria de agua abandonada. Las frecuencias graves y las armonías oscilantes que genera el artilugio de hierro se combinan en el espacio expositivo como una lenta letanía de un patrimonio y una tradición que se pierde.

Enric Fort

Benifaró de les Valls, 1987

The end of caresses. The machine. 2018

Instal·lació

Mesures variables

La màquina es concep com un ens orgànic, el creixement del qual està directament vinculat a l'ús real de les monedes, residus de l'acció humana. Són la matèria primera amb què es crea un paisatge metàl·lic i muntanyenc, determinat pel maneig de capital que durant segles ha caracteritzat el comportament humà. La teoria de l'intercanvi té en aquesta màquina la seua materialització més lírica, després d'una vida útil en la qual les monedes són objecte de constants manipulacions, el fet de ser part d'aquesta obra implica el seu final com a valor de canvi. L'espectador assisteix a la creació d'una escultura en viu i en temps real i és testimoni de la transformació dels diners en pur material.

La máquina se concibe como un ente orgánico, cuyo crecimiento está directamente vinculado al uso real de las monedas, residuos de la acción humana. Son la materia prima con la que se crea un paisaje metálico y montañoso, determinado por el manejo de capital que durante siglos ha caracterizado el comportamiento humano. La teoría del intercambio tiene en esta máquina su materialización más lírica, tras una vida útil en la que las monedas son objeto de constantes manipulaciones, el hecho de ser parte de esta obra implica su final como valor de cambio. El espectador asiste a la creación de una escultura en vivo y en tiempo real y es testigo de la transformación del dinero en puro material.

Enric Mestre

Alboraia, 1936

Sin título. 2000

Gres amb xamota acolorit amb engalbes
112 x 49 x 58 cm

Les obres de Mestre entrellacen la tradició ceràmica local i artesanal amb una visió d'alta concentració plàstica i pictòrica. El seu treball incideix en la investigació espacial a través d'una poètica constructiva que dona lloc a sòbries escultures que experimenten amb el llenguatge arquitectònic.

Las obras de Mestre entrelazan la tradición cerámica local y artesanal con una visión de alta concentración plástica y pictórica. Su trabajo incide en la investigación espacial a través de una poética constructiva que da lugar a sobrias esculturas que experimentan con el lenguaje arquitectónico.

Ernesto Casero

València, 1977

A Darwinian Point of view. 2015

Llapis compostat sobre paper

9 dibuixos de 60 x 70 cm cadascun

Els animals presentats, extints a causa de l'acció humana, serveixen d'excusa a Ernesto Casero per a dibuixar aquesta connexió entre plantejaments científics i qüestions socials i polítiques, una constant en el seu treball. La cruïsa de la imatge es veu augmentada en desxifrar els termes realitzats en caràcters gòtics, conceptes darwinians que transmeten l'especisme normalitzat en l'actualitat. Sobre els diversos escenaris i les paraules pejoratives es llancen perspectives noves agafades des de la teoria de l'evolució, en què l'acció humana, allunyada ja de raons biològiques, impacta en la natura.

Los animales presentados, extintos a causa de la acción humana, sirven de excusa a Ernesto Casero para dibujar esa conexión entre planteamientos científicos y cuestiones sociales y políticas, una constante en su trabajo. La crudeza de la imagen se ve aumentada al descifrar los términos realizados en caracteres góticos, conceptos darwinianos que transmiten el especismo normalizado en la actualidad. Sobre los distintos escenarios y las palabras peyorativas se arrojan nuevas perspectivas tomadas desde la teoría de la evolución, donde la acción humana, alejada ya de razones biológicas, impacta en la naturaleza.

Fermín Jiménez Landa

Pamplona, 1979

Ecuestre. 2015

Escultura. Taules i bales

156 x 114 x 100 cm; 152 x 90 x 180 cm

Abordar les realitats des de perspectives aparentment contraposades, com són l'absurd i allò sensat, és la constant que fonamenta l'obra de Fermín Jiménez Landa. És així com *Ecuestre* naix de l'encavallament de dues taules unides per una capa de bales. La monumentalitat de l'escultura resultant contrasta amb el sentit precari derivat de l'ús d'un conglomerat tant fràgil com el vidre de les bales. I és que l'artista incideix en el sentit originari de l'art, aquell de fer-nos veure, com en aquest cas, la inestabilitat d'una creació monumental en principi robusta, sòlida i perenne.

Abordar las realidades desde perspectivas aparentemente contrapuestas, como son el absurdo y lo sensato, es la constante que fundamenta la obra de Fermín Jiménez Landa. Así es como *Ecuestre* nace del encabalgamiento de dos mesas unidas por una capa de canicas. La monumentalidad de la escultura resultante contrasta con el sentido precario derivado del uso de un conglomerado tan frágil como el vidrio de las canicas. Y es que el artista incide en el sentido originario del arte, aquel de hacernos ver, como en este caso, la inestabilidad de una creación monumental en principio robusta, sólida y perenne.

Fuencisla Francés

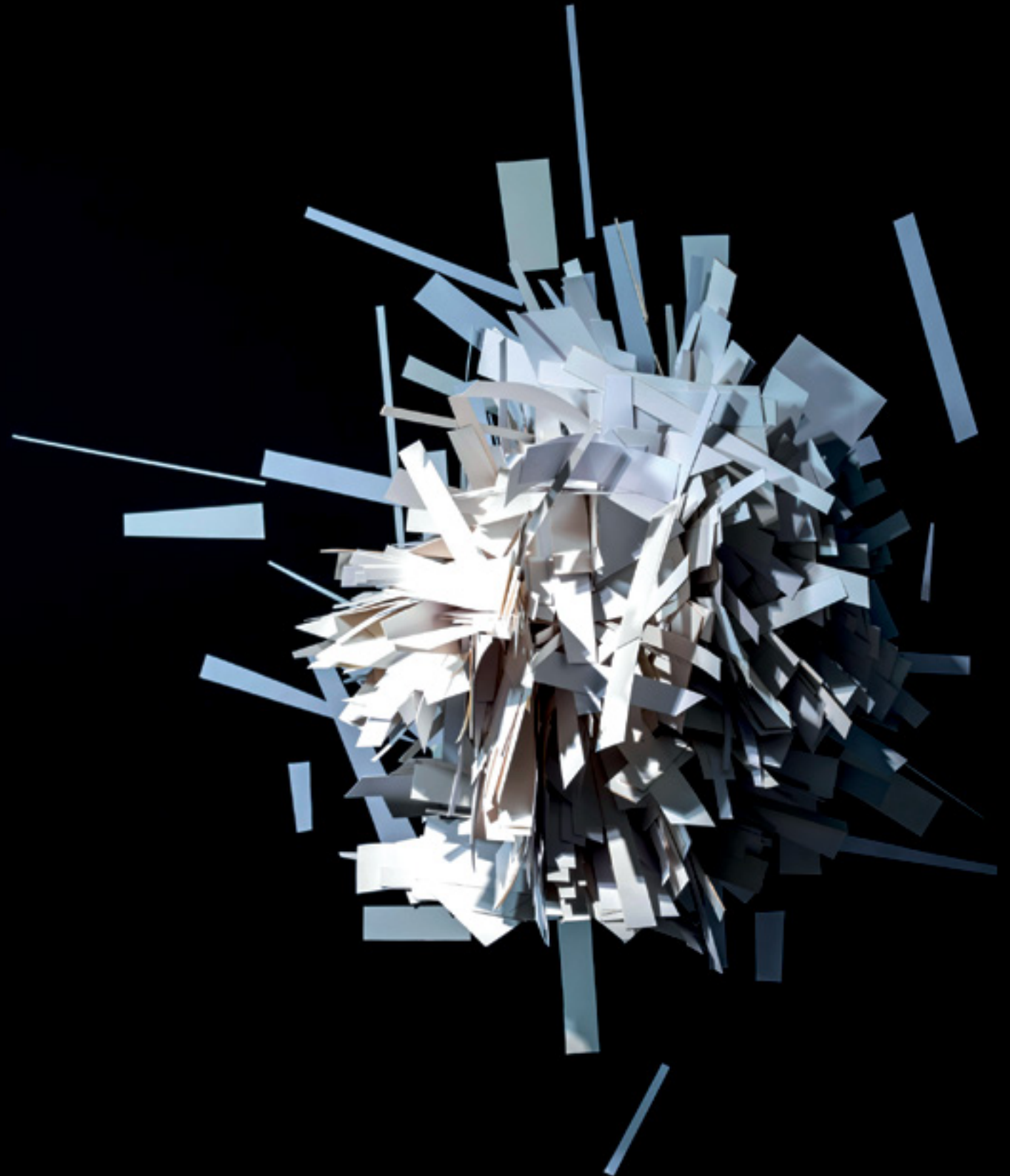
Segòvia, 1944

Papel. 2016

Paper amb estructura de fusta
85 cm de diàmetre

Fuencisla Francés du a terme un procés creatiu invers en les obres, de manera que crea per a destruir a continuació, i, a partir dels fragments resultants, construir una nova obra. El resultat és un collage que prové de la creativitat destruïda i d'aquestes obres destruïdes i reconstruïdes que es presenten com un esclat en expansió.

Fuencisla Francés lleva a cabo un proceso creativo inverso en sus obras, creando para destruir a continuación y a partir de los fragmentos resultantes construir una nueva obra. El resultado es un collage que proviene de esa creatividad destruida y esas obras destruidas y reconstruidas se presentan como un estallido en expansión.

Hugo Martínez-Tormo

València, 1979

3DsoundPrinter_Plastic Bag. 2017

Instal·lació electromecànica sonora

Mesures variables

Tractant de ressaltar en la seua obra la problemàtica mediambiental i la tendència humana cap a l'autodestrucció, Hugo Martínez-Tormo transita des del que és simbòlic i travessa l'absurditat tecnològica per a reclamar-nos en la reflexió. La bossa de plàstic, des de tres lectures diferenciades, es converteix en protagonista, amb la funció de servir com a paradigma social. El so genera el punt de connexió necessari perquè ens preguntem sobre l'equilibri natural que trontolla amb el nostre pas.

Tratando de resaltar en su obra la problemática medioambiental y la tendencia humana hacia la autodestrucción, Hugo Martínez-Tormo transita desde lo simbólico, y atraviesa el absurdo tecnológico para avocarnos en la reflexión. La bolsa de plástico, desde tres lecturas diferenciadas, se convierte en protagonista con la función de servir como paradigma social. El sonido genera el punto de conexión necesario para que nos preguntemos sobre el equilibrio natural que se tambalea ante nuestro paso.

Inma Femenía

Pego, 1985

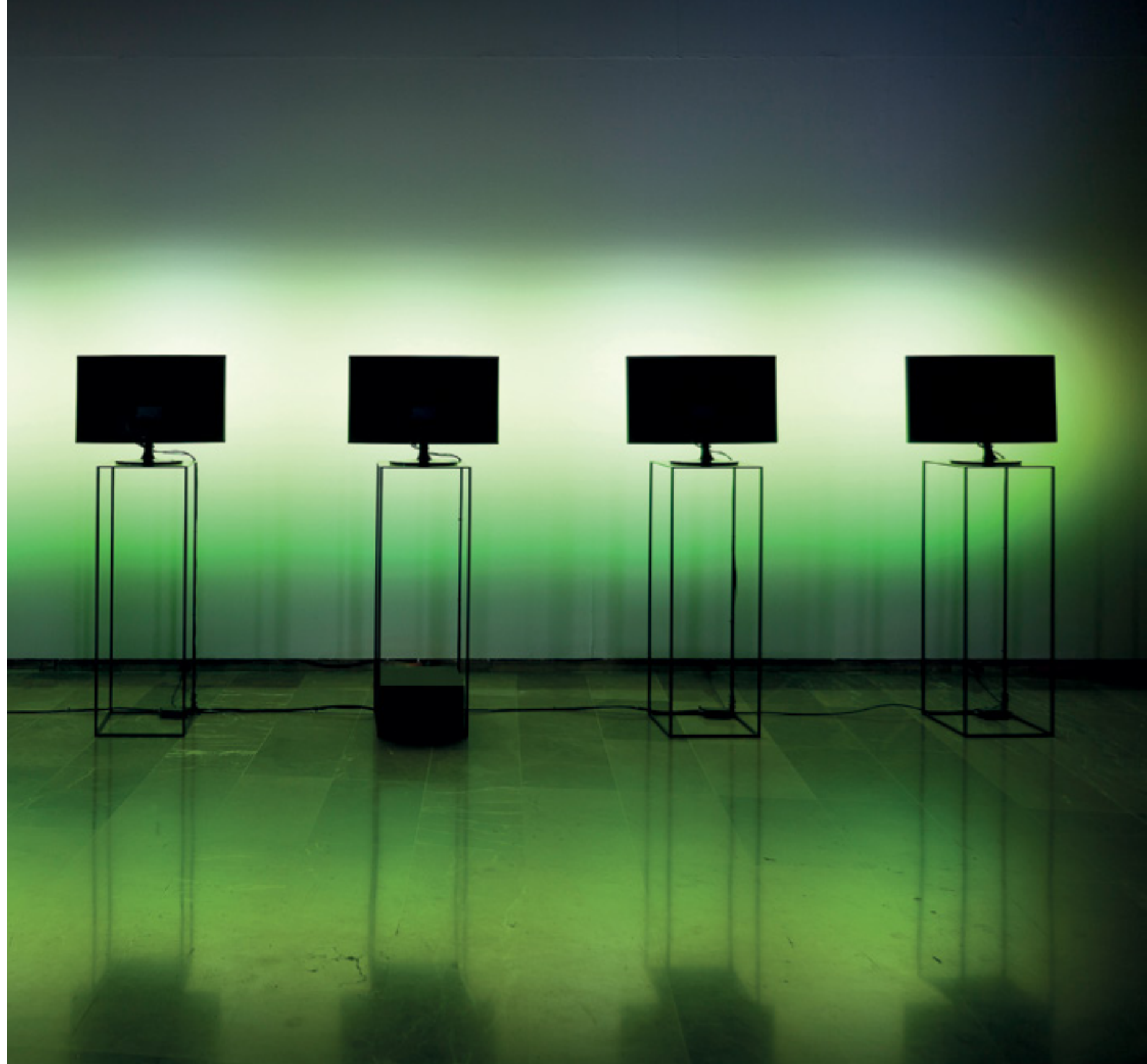
Spectrum Screensaver. 2014

Video-instal·lació

Mesures variables

Inma Femenía considera que la percepció del món actual està determinada pels mitjans digitals, utilitzats com un nou llenguatge en el qual elements com les vibracions lumíniques o els píxels esdevenen clau en l'entorn digital. En aquesta instal·lació aconseguix crear un ambient digital que pretén fer-nos reflexionar sobre com hem naturalitzat els processos digitals. *Spectrum Screensaver* imita aquests estalvis de pantalla que s'activen després d'un temps sense activitat, i mostra que aquests intervals, que quasi som incapaços de percebre, trenquen la frontera entre el món físic i el digital.

Inma Femenía considera que la percepción del mundo actual está determinada por los medios digitales, utilizados como un nuevo lenguaje en el que elementos como las vibraciones lumínicas o los píxeles se tornan clave en el entorno digital. En esta instalación consigue crear un ambiente digital que nos hace reflexionar sobre cómo hemos naturalizado los procesos digitales. *Spectrum Screensaver* imita esos salvapantallas que se activan tras un tiempo sin actividad, mostrando que, esos intervalos que casi somos incapaces de percibir, rompen la frontera entre lo físico y lo digital.

Irene Grau

València, 1986

Paseo Y-19 (-metría). 2019

Instal·lació

Mesures variables

En *-metría* l'artista fa una sèrie de passejos en els quals mesura constantment les transformacions en l'amplària del camí servint-se d'una sèrie de vares, antiga referència ibèrica com a unitat de longitud i que provenia d'un sistema de mesura antropomètric. Posteriorment aquestes vares es classifiquen i reordenen en funció de la longitud servint-se de la gradació pròpia d'un altre sistema de mesura, ara cromàtic; el tintomètric. I és que caminar és la primera eina fonamental amb la qual mesurar i mesurar-se en el món.

En *-metría* la artista realiza una serie de paseos en los que mide constantemente las transformaciones en el ancho del camino sirviéndose de una serie de varas, antigua referencia ibérica como unidad de longitud y que provenía de un sistema de medida antropométrico. Posteriormente esas varas se clasifican y reordenan en función de su longitud sirviéndose de la gradación propia de otro sistema de medida, ahora cromático; el tintométrico. Y es que caminar es la primera herramienta fundamental con la que medir y medirse en el mundo.

Isidro Blasco

Madrid, 1962

Sólo a dos voces. 2016

Instal·lació escultòrica

335 x 270 x 290 cm

Una instal·lació en inestable equilibri, entre l'arquitectura, la fotografia i l'escultura, que desplega un espai dins del mateix espai. La fotografia cohesionava arquitectònicament els elements d'un artifici irracional que reflexiona sobre el problema de la representació i ofereix un llegat de fragments que funciona al seu torn com a revelador de la imatge del món contemporani.

Una instalación en inestable equilibrio, entre la arquitectura, la fotografía y la escultura, que despliega un espacio dentro del mismo espacio. La fotografía cohesionava arquitectónicamente los elementos de un artefacto irracional que reflexiona sobre el problema de la representación y ofrece un legado de fragmentos que funciona a su vez como revelador de la imagen del mundo contemporáneo.

Jesús Rivera

Alacant, 1981

Landscape Factory. Towards Sci-Fi 2016

Vídeo color. Dibuixos 3D. Fotografia
87 x 180 cm; Dibuixos 3D 12 x 17 cm cadascun;
Tríptic 43 x 17 cm; Video 8"

La dialèctica entre el natural i l'artificial permet a Rivera abordar les contradiccions de la cultura contemporània. El disseny d'un espai virtual format per un paisatge edènic en una estança d'aspecte post industrial constitueix una ubicació possible des de la que pensar les relacions entre subjectes i objectes en esta infraestructura tecnològica que sustenta el nostre present.

La dialéctica entre lo natural y lo artificial permite a Rivera abordar las contradicciones de la cultura contemporánea. El diseño de un espacio virtual formado por un paisaje edénico en una estancia de aspecto postindustrial constituye una ubicación posible desde la que pensar las relaciones entre sujetos y objetos en esta infraestructura tecnológica que sustenta nuestro presente.

Joan Cardells

València, 1948-2019

1979. 2007

Cel·lulosa

165 x 64 x 15 cm

L'exploració de la relació que hi ha entre el dibuix i l'escultura en l'obra de Joan Cardells dona lloc a diversos objectes, contenidors buits, amb els quals l'artista expressa les reflexions que fa sobre el buit. L'obra respon a un exercici de síntesi i abstracció formal constant, cada vegada més concentrada, en la qual el continent suggerit acaba transformant-se en el contingut mateix, alliberat de tota simbologia referencial.

La exploración de la relación que existe entre el dibujo y la escultura en la obra de Joan Cardells da lugar a diferentes objetos, contenedores huecos, con los que el artista expresa sus reflexiones sobre el vacío. Su obra responde a un ejercicio de constante síntesis y abstracción formal, cada vez más concentrada, donde el continente sugerido acaba transformándose en el propio contenido, liberado de toda simbología referencial.

Joël Mestre

Castelló de la Plana, 1966

Tres en uno (Un despiece del azar)

2017

Temple vinílic sobre llenç

195 x 390 cm

En *Tres en un* la recreació pictòrica de la forma d'un teixit serveix Joël Mestre d'excusa per a reflexionar al voltant dels mecanismes mentals, d'elecció i descart, implicats en la representació d'una porció de la realitat. El resultat que es veu és l'experiència particular de Mestre, però que adoptarà tantes formes com l'atzar i cada espectador dispose, açò són mirades i situacions.

En *Tres en uno* la recreación pictórica de la forma de un tejido sirve a Joël Mestre como excusa para reflexionar sobre los mecanismos mentales, de elección y descarte, implicados en la representación de un fragmento de la realidad. El resultado que se ve es la experiencia particular de Mestre, pero adoptará tantas formas como el azar y cada espectador disponga, como miradas y situaciones.

Jorge Julve

Alcalà de Xivert, 1989

3389. 2016

Acrílic sobre tela

195 x 134 cm

La pintura de Jorge Julve reflexiona sobre la manera en què mostrem els nostres espais virtuals. Julve s'apropia aquestes imatges anònimes i les dota d'un pictoricisme molt característic. La composició de 3389 es construeix a l'entorn d'un joc de profunditats el marc interior de les quals pot interpretar-se com una finestra o com un espill, que fa referència al valor simbòlic dels llocs.

La pintura de Jorge Julve reflexiona sobre la manera en que mostramos nuestros espacios virtuales. Julve se apropia de estas imágenes anónimas y las dota de un pictoricismo muy característico. La composición de 3389 se construye en torno a un juego de profundidades cuyo marco interior puede interpretarse como una ventana o como un espejo, en referencia al valor simbólico de los lugares.

Jorge Peris

Alzira, 1969

Dolmen, Requiem. 2013

Pedra, ciment i sal

190 x 82 x 109 cm

L'obra de Jorge Peris se centra en la creació d'instal·lacions *site specific*, generades principalment a partir de materials locals, la qual cosa aporta un sentit molt arrelat a l'obra d'aquest, que es pot sentir en els espais que genera. Recupera els residus més diversos, que cobren una vida nova en l'estudi que té. En una espècie de sistema privat de reconstrucció, Peris juxtaposa pedres i enderrocs per a construir els megàlits poètics, amb la lleugeresa graciosa que tenen, que compensa la gravetat i el pes del material.

La obra de Jorge Peris se centra en la creación de instalaciones *site-specific*, generadas principalmente a partir de materiales locales, lo que aporta un sentido de raigambre a su obra, que se puede sentir en los espacios que genera. Recupera los residuos más diversos, que cobran nueva vida en su estudio. En una especie de sistema privado de reconstrucción, Peris yuxtapone piedras y escombros para construir sus megalitos poéticos, con su graciosa ligereza que compensa la gravedad y el peso de su material.

José Maldonado

Madrid, 1962

31416 etc. B&N. 2017

Banda magnètica gravada adherida amb vernís sobre superfície d'acrílic sobre fusta
Mesures variables

31416 etc. B&N aborda un dels problemes més cèlebres de la matemàtica grega: la quadratura del cercle. Intentar construir un quadrat que tinga la mateixa àrea que un cercle és un problema irresoluble precisament per culpa del número pi, 3,1416 i els infinits decimals causants de la impossibilitat que té. José Maldonado intenta aconseguir la quadratura del cercle amb una cinta de casset ingovernable que, ahora, tanca una altra impossibilitat, la d'escoltar-la. A manera d'assaig visual i sonor, transita per la immaterialitat del so que vol representar físicament.

31416 etc. B&N aborda uno de los problemas más célebres de la matemática griega: la cuadratura del círculo. Intentar construir un cuadrado que tenga la misma área que un círculo es un problema irresoluble precisamente por culpa del número pi, 3,1416 y sus infinitos decimales causantes de la imposibilidad. José Maldonado intenta conseguir la cuadratura del círculo con una ingobernable cinta de casete que a la vez encierra otra imposibilidad, la de escucharla. A modo de ensayo visual y sonoro, transita por la inmaterialidad del sonido que físicamente quiere representar.

Jota Izquierdo

Castelló de la Plana, 1972

Habitar la copia: colonialidad. 2014

Instal·lació multimèdia

300 x 600 cm

Anàlisi del concepte de còpia més enllà de la literalitat dels objectes falsificats, que busca entendre les tensions econòmiques i culturals que s'estableixen entre el nord i sud global. Així, *Habitar la copia* es proposa com l'estil de vida contemporani en el qual multitud d'agents s'interrelacionen per a tractar de viure la cultura occidental (original), la modernitat, però en el seu revers (còpia?), la colonialitat. La manta, les mercaderies falses i els vídeos funcionen com un mapa de les relacions globals que emergeixen en activar-se les condicions de producció capitalista global en la seua forma negativa, la pirateria.

Análisis del concepto de copia más allá de la literalidad de los objetos falsificados, que busca entender las tensiones económicas y culturales que se establecen entre el norte y sur global. Así, *Habitar la copia* se propone como el modo de vida contemporáneo en el que multitud de agentes se interrelacionan para tratar de vivir la cultura occidental (original), la modernidad, pero en su reverso (¿copia?), la colonialidad. La manta, las mercancías falsas y los videos funcionan como un mapa de las relaciones globales que emergen al activarse las condiciones de producción capitalista global en su forma negativa, la piratería.

Juan Olivares

Catarroja, 1973

Barricada IX. 2018

Pintura vinílica i oli sobre tela
200 x 250 cm

L'obra s'inspira en la idea de crear metafòricament una barricada davant de tota la informació tòxica que ens arriba cada dia d'un món cada vegada més cruel. En aquest cas, aquesta barricada es crea amb els tres elements bàsics de la pintura: gest, veladura i empastament. La veladura crea una superfície aparentment buida, però plena de matisos pictòrics i de suggeriments poètics en què poder refugiar-nos.

La obra se inspira en la idea de crear metafóricamente una barricada frente a toda la información tóxica que nos llega cada día de un mundo cada vez más cruel. En este caso, esa barricada se crea con los tres elementos básicos de la pintura: gesto, veladura y empaste. La veladura crea una superficie aparentemente vacía pero llena de matices pictóricos y de sugerencias poéticas donde poder refugiarnos.

Lorena Amorós

Villena, 1974

Relatos compartidos. 2015-18

Grafit sobre paper

10 unitats de 35,5 x 28 x 5 cm cadascun

En aquesta sèrie Lorena Amorós reflexiona sobre els límits de la construcció teatral i la pràctica de la taxidèrmia, i pren com a referent la figura de Martha Maxwell (1831-1881), la primera taxidermista a crear diorames en els quals es podien veure els animals naturalitzats de manera realista integrats en l'hàbitat d'aquests. L'artista traça paral·lelismes biogràfics entre la vida de la taxidermista i la seua pròpia, i de la visió estranyada i impactant d'aquests escenaris immòbils, plens d'animals dissecats, procedeix aquest projecte que aborda la relació icònica de l'animal amb una estètica associada a eixe reviure d'allò mort.

En esta serie Lorena Amorós reflexiona sobre los límites de la construcción teatral y la práctica de la taxidermia, tomando como referente la figura de Martha Maxwell (1831-1881), la primera taxidermista en crear dioramas en los que los animales naturalizados se integraban de forma realista en su habitat. La artista traza paralelismos biográficos entre la vida de la taxidermista y la suya propia y de la visión extrañada e impactante de escenarios inmóviles, llenos de animales disecados, procede este proyecto, que aborda la relación icónica del animal con una estética asociada a ese revivir de lo muerto.

Lucía Peiró

Benigànim, 1967

Hilo. 2016

Performance. Fotografies de l'acció. Vídeo
Mesures variables

Sèrie completa de l'acció *Fil*, duta a terme en el claustre gòtic del Centre del Carme Cultura Contemporània el 2016, que intenta mostrar les possibilitats de moviment d'un cos o de molts en una acció quotidiana com ara caminar, córrer o traçar cercles dins d'un espai, en què poden participar els assistents. És un joc en el qual els cossos poden quedar atrapats, formar part de l'acció, deixar-se portar i integrar-se o fugir d'aquesta, eixir-se'n voluntàriament i ser mers espectadors.

Serie completa de la acción *Hilo*, llevada a cabo en el claustro gótico del Centre del Carme Cultura Contemporània en 2016, y que intenta mostrar las posibilidades de movimiento de uno o muchos cuerpos en una acción cotidiana como caminar, correr o trazar círculos dentro de un espacio donde pueden participar los asistentes. Es un juego donde los cuerpos pueden quedar atrapados, formar parte de la acción, dejarse llevar e integrarse o huir de ella, salirse voluntariamente y ser meros espectadores.

Luisa Pastor

Alacant, 1977

Máquina para juntar esquinas

2018-19

Collage

I. 50 x 80 cm; II. 23 x 40 cm; III. 23 x 40 cm;
IV. 14,5 x 21 cm; V. 11,5 x 14 cm; VI. 26 x 18 cm;
VII. 20 x 28 cm; VIII. 43 x 59 cm; IX. 43 x 52 cm;
X. 88 x 107 cm; XI. 5 x 11 cm; XII. 22,5 x 6,5 cm;
XIII. 21,5 x 41,5 cm; XIV. 9 x 18 cm;
XV. 43 x 49 cm

La peça aborda la desarticulació formal d'una màquina, on la mateixa unitat de l'objecte queda trencada a partir d'una estratègia d'especejament i fragmentació. Mostra les entranyes que conformen la màquina –intervingudes ficcionalment per la disciplina del *collage*–, on la desconnexió de l'objecte implica una doble lectura per part de l'espectador. D'una part, és necessari que la mirada es detinga en els xicotets detalls de l'obra; i, de l'altra, l'estructura fragmentària exigeix una mirada mòbil, que es desplaça a través de l'obra.

La pieza aborda la desarticulación formal de una máquina, en donde la propia unicidad del objeto queda rota a partir de una estrategia de despiece y fragmentación. Muestra las entrañas que conforman la máquina –intervenidas ficcionalmente por la disciplina del *collage*–, en donde la desconstrucción del objeto implica una doble lectura por parte del espectador. Por una parte, es necesario que la mirada se detenga en los pequeños detalles de la obra; y, por otra parte, la estructura fragmentaria exige una mirada móvil, que se desplaza a través de la obra.

Lukas Ulmi

Lucerna, Suïssa, 1958

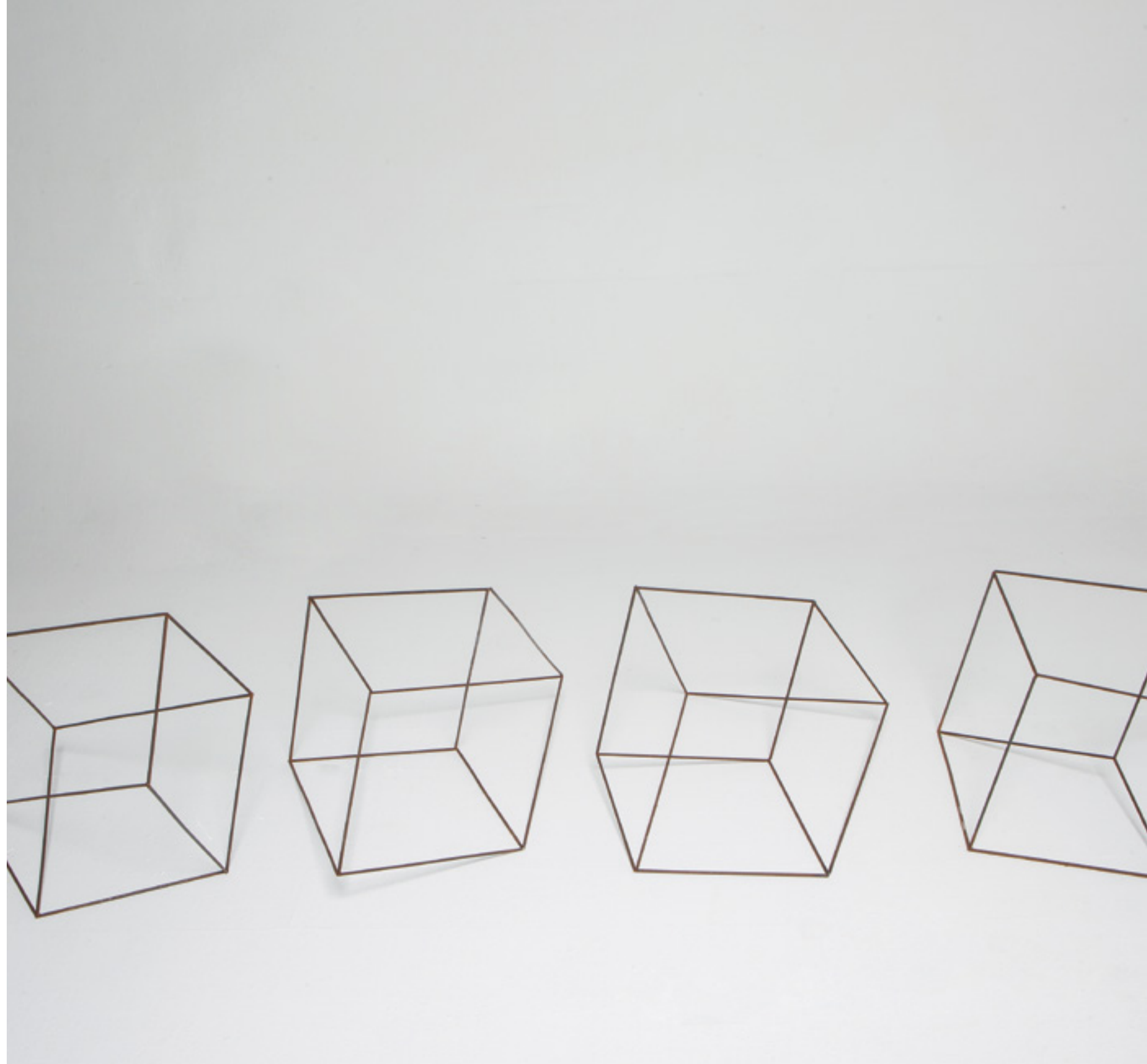
Cubos formados. Políptico I. 2019

Vareta de ferro

70 x 305 x 80 cm

La importància de la forma per a l'escultor es relaciona amb el comportament d'aquesta en l'espai, en un diàleg que tracta de forçar la visió composta de la nostra mirada per a obligar-nos a buscar —a fixar— un punt de vista específic des del qual totes les línies d'una aparent figura impossible que s'allunya dels seus orígens quadrangulars s'ordenen fins a construir les arestes d'un o diversos cubs combinats. Així, l'espectador ha d'anar temptejant cada escultura fins a trobar la figura, diferent sempre en cada composició.

La importancia de la forma para el escultor se relaciona con el comportamiento de ésta en el espacio, en un diálogo que trata de forzar la visión compuesta de nuestra mirada para obligarnos a buscar —a fijar— un punto de vista específico desde el cual todas las líneas de una aparente figura imposible que se aleja de sus orígenes cuadrangulares se ordenan hasta construir las aristas de uno o varios cubos combinados. Así, el espectador debe ir tanteando cada escultura hasta dar con la figura, diferente siempre en cada composición.

Mar Arza

Castelló de la Plana, 1976

El valor dels paraules. 2010-17

Instal·lació

Nota important

Full de llibreta d'estalvis mecanografiat.
36 x 26 x 2,5 cm cadascun

Sèrie de la II a la IIIIII. Done conformitat al poema...

Marqueteria de paper sobre full d'ingrés de banc.
51 x 36 x 4 cm cadascun

Sèrie d'I a V. Comprove si l'anotació correspon a la quantitat lliurada o rebuda

Llibre comptable o llibre de fulls d'ingrés enquadernats. Ingressos datats de 2010 a 2011.
Relligats en 2017. 19 x 14 cm

Aquests poemes encaixats en objectes intervinguts transmeten un valor simbòlic a la paraula i també a l'acció artística. Mar Arza trenca els límits de l'aparença i replanteja aquests termes banals que normalment s'utilitzen en objectes quotidians. La imparcialitat de l'acció diària es transforma amb un llenguatge molt diferent, amb poemes on el vertader valor, aqueix que res té a veure amb el sistema econòmic, resideix únicament en la paraula.

Estos poemas, insertados en objetos intervenidos, transmiten un valor simbólico a la palabra y también a la acción artística. Mar Arza rompe los límites de la apariencia y replantea esos términos banales que normalmente se utilizan en objetos cotidianos. La imparcialidad de la acción diaria se transforma en un lenguaje muy diferente, con poemas donde el verdadero valor, aquel que nada tiene que ver con el sistema económico, reside únicamente en la palabra.

Maribel Domenech

València, 1951

La casa y la voluntad de resistir. 2015

Escultura de casa teixida amb fil PVC

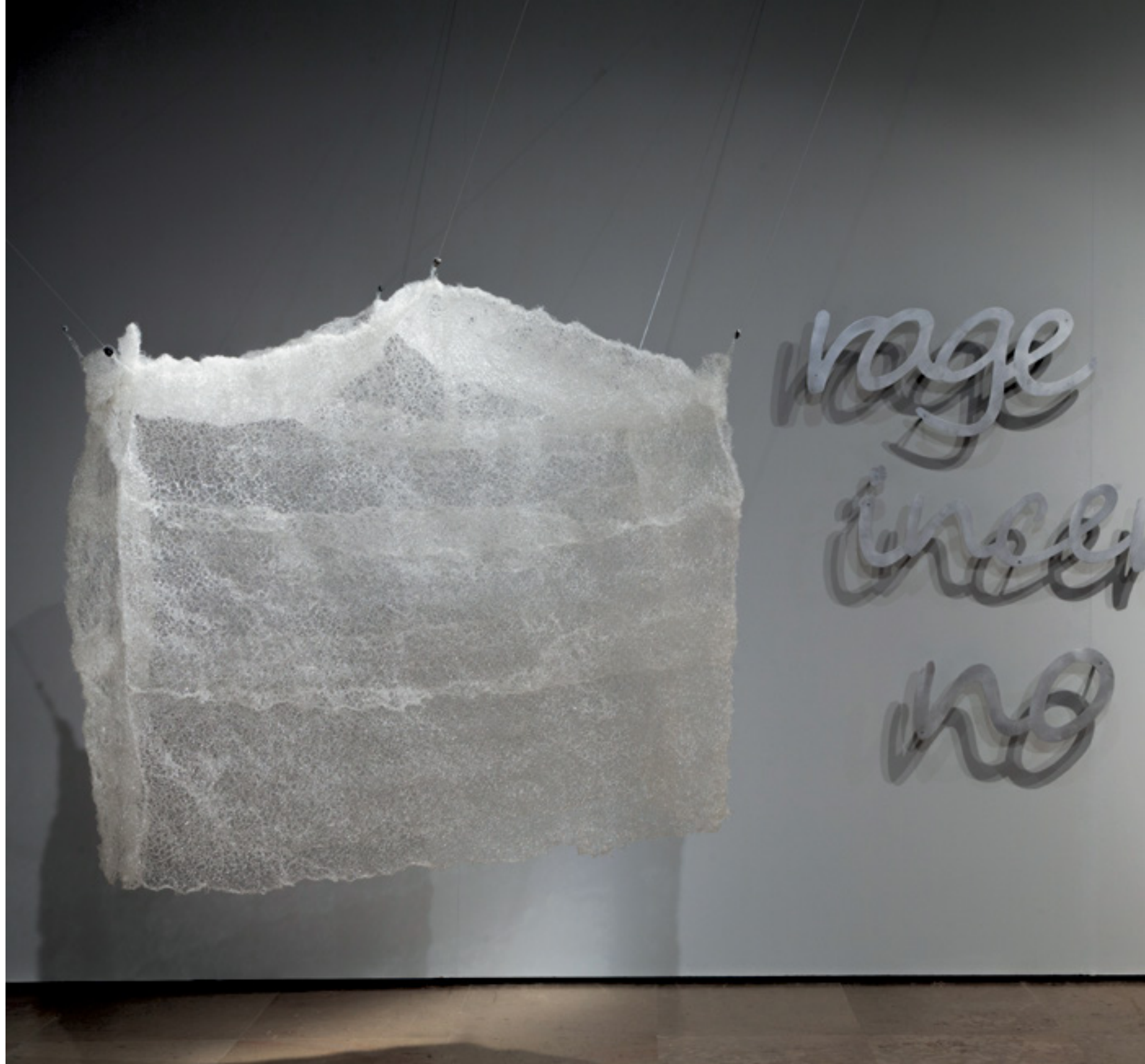
140 x 150 x 100 cm

Paraules d'alumini encunyades

Mesures variables

Maribel Domènech, com a part activa del moviment ciutadà en defensa del Cabanyal, proposa, ací, un homenatge al barri mariner valencià. L'artista presenta una casa teixida amb fil de pescar en col·laboració amb els veïns del lloc. Es tracta d'una casa suspesa en l'aire i rodejada de paraules que conviden a reflexionar sobre "la voluntat de resistir", i és que més que un simple immoble, aquesta casa simbolitza una llar, un contenidor que engloba temps dins de la memòria i dels records.

Maribel Domènech, como parte activa del movimiento ciudadano en defensa del Cabañal, propone aquí un homenaje al barrio mariner valenciano. La artista presenta una casa tejida con hilo de pescar en colaboración con los vecinos del lugar. Se trata de una casa suspendida en el aire y rodeada de palabras que invitan a reflexionar sobre "la voluntad de resistir", y es que más que un simple inmueble, esta casa simboliza un hogar, un contenedor que engloba tiempo dentro de la memoria y de los recuerdos.

Marla Jacarilla

Alcoi, 1980

El fin y la persistencia. 2014

Instal·lació

Frases emmarcades (13 x 18 cm),
blocs de pasta de paper (mesures variables)
introduïts en caixes de metacrilat (14,5 x 19,5
x 7,5 cm), tríptics fotogràfics (25 x 52 cm)

En *El fin y la persistencia*, la mort dels protagonistes de diverses novel·les (*Madame Bovary*, *Un món feliç*, *Lolita*, *Crònica d'una mort anunciada*, *Les verges suïcides*, *Anna Karènina*, *Mort a Venècia*, *L'estranger*...) es contraposa a la persistència de la literatura. L'última frase de cada novel·la es conserva intacta i la resta és convertida en blocs de pasta de paper amb les dimensions exactes del llibre utilitzat.

En *El fin y la persistencia*, la muerte de los protagonistas de diversas novelas (*Madame Bovary*, *Un mundo feliz*, *Lolita*, *Crónica de una muerte anunciada*, *Las vírgenes suicidas*, *Ana Karenina*, *Muerte en Venecia*, *El extranjero*...) se contrapone a la persistencia de la literatura. La última frase de cada novela se conserva intacta y el resto de la misma es convertida en bloques de pasta de papel con las dimensiones exactas del libro utilizado.

Marta Negre

L'Alcora, 1981

Los Referentes. 2016

[dik'Əjon]. 2017

Finger and Swan. A short story about David Hume's theories. 2017

Càpsules de vídeo digital

1' 50", 1' 50" i 2' 50"

Càpsules audiovisuals sobre pensament: *Els Referents* s'articula com a crítica a l'apropiació en els sistemes educatius de certs patrons de pensament d'autors contemporanis, a manera de recepta bibliogràfica, alhora que evidencia l'escàs paper femení en la història del pensament europeu. *[dik'Əjon]* és un exercici que convida a pensar quin lloc ocupa el pensament i els diversos enfocaments en el nostre imaginari col·lectiu hui, en una societat que relega les humanitats i la reflexió sobre la vida a un segon pla. *Finger and Swan* és un experiment audiovisual de caràcter filosòfic que ens acostava a algunes qüestions tractades per l'autor David Hume: l'escepticisme, l'ateisme i el criteri de la realitat segons el que percebem.

Cápsulas audiovisuales sobre pensamiento:

Los Referentes se articula como crítica a la apropiación en los sistemas educativos de ciertos patrones de pensamiento de autores contemporáneos, a modo de receta bibliográfica, a la vez que evidencia el escaso papel femenino en la historia del pensamiento europeo. *[dik'Əjon]* es un ejercicio que invita a pensar qué lugar ocupa el pensamiento y sus diferentes enfoques en nuestro imaginario colectivo hoy, en una sociedad que relega las humanidades y la reflexión sobre la vida a un segundo plano. *Finger and Swan* es un experimento audiovisual de carácter filosófico que nos acerca a algunas cuestiones tratadas por el autor David Hume: el escepticismo, el ateísmo y el criterio de la realidad según lo que percibimos.

Massimo Pisani

Mantova, Itàlia, 1958

S. 2009

Alumini, fusta, PVC, goma, vidre i sofre
372 x 65 x 62 cm

L'estructura és el resultat de l'equilibri entre tensions produïdes pels materials. Els materials industrials freds i asèptics (plàstics, alumini, etc.), que són propis del nostre temps, s'entrellacen amb materials naturals amb un passat que els ha modelats i ara donen vida a l'obra. Uns materials naixen per a configurar l'estructura mentre que uns altres ja mostren els signes del pas del temps.

La estructura es el resultado del equilibrio entre tensiones producidas por los materiales. Los materiales industriales fríos y asépticos (plásticos, aluminio, etc.), que son propios de nuestro tiempo, se entrelazan con materiales naturales con un pasado que los ha moldeado y ahora dan vida a la obra. Unos materiales nacen para configurar la estructura mientras que otros ya muestran los signos del paso del tiempo.

Mery Sales

València, 1970

Trazos de una voz. 2015

Oli sobre llenç
100 x 240 cm

La veu de la filosofa Hannah Arendt, d'origen jueu, va ser silenciada durant dècades. La impossibilitat de transmetre el seu pensament polític du a Mery Sales a concloure el circuit comunicatiu però no a través del so, sinó de la imatge pictòrica. El conjunt de gestos que veiem s'impregnen de memòria amb l'objectiu de plasmar les paraules d'Arendt sense necessitat d'utilitzar-les, dotant d'atemporalitat el seu llegat.

La voz de la filósofa Hannah Arendt, de origen judío, fue silenciada durante décadas. La imposibilidad de transmitir su pensamiento político lleva a Mery Sales a concluir el circuito comunicativo pero no a través del sonido, sino de la imagen pictórica. El conjunto de gestos que vemos se impregnan de memoria con el objetivo de plasmar las palabras de Arendt sin necesidad de usarlas, dotando de atemporalidad su legado.

Mira Bernabeu

Asp, 1969

Sistema inherente. Investigación, análisis e interpretación. Serie mise en Scène XVI. 2016-17

Paper, bolígraf y retolador sobre paper
Políptic de 15 unitats de 60,7 x 43,7 cm

Sota la idea de normalitat subjauen infinitat de posicionaments polítics i percepcions sociològiques que Mira Bernabéu revela en aquest políptic de caràcter participatiu. Tres generacions de la família s'han donat cita per expressar les seues concepcions dels temes capçalera de cada làmina i crear amb els seus discursos un mapa social de la contemporaneïtat.

Bajo la idea de normalidad subyacen infinidad de posicionamientos políticos y percepciones sociológicas que Mira Bernabéu revela en este políptico de carácter participativo. Tres generaciones de la familia se han dado cita para expresar sus concepciones de los temas cabecera de cada lámina y crear con sus discursos un mapa social de la contemporaneidad.

Detall de l'obra

Moisés Mañas

Elda, 1973

Structure 3#. 2017

Escultura de fusta sonora electro-mecànica controlada per ordinador

Mesures variables

Moisés Mañas investiga amb aquesta estructura l'assemblatge industrial i la programació informàtica com a punts de partida amb els quals oferir reflexions innovadores a través d'una revisió completa del concepte d'escultura. *Structure #3* presenta una enorme paràbola de manera impossible, realitzada en fusta de bedoll i tibada al mur a través de microgats. Aquests, al seu torn, connectats a un programa informàtic, aconseguen dotar l'obra de moviment i sonoritat propis, narren a través del so i augmenten les qualitats intrínseques del material, que irradia tensió en la seua curvatura. La unió de totes aquestes peces dona com a resultat una obra que mescla mecànica, electrònica i naturalesa, i evidencia com l'industrial ha trencat hui dia amb la idea tradicional d'art.

Moisés Mañas investiga con esta estructura el ensamblaje industrial y la programación informática como puntos de partida con los que ofrecer reflexiones innovadoras a través de una revisión completa del concepto de escultura. *Structure #3* presenta una enorme parábola de forma imposible, realizada en madera de abedul y tensada al muro a través de microgatos. Estos a su vez, conectados a un programa informático, consiguen dotar a la obra de movimiento y sonoridad propios, narrando a través del sonido aumentado las cualidades intrínsecas del material, que irradia tensión en su curvatura. La unión de todas estas piezas da como resultado una obra que mezcla mecánica, electrónica y naturaleza, evidenciando cómo lo industrial ha roto hoy en día con la idea tradicional de arte.

Nelo Vinuesa

Catarroja, 1980

Atlas. 2016

Acrílic sobre llenç

Sèrie de 56 peces de 33 x 27 cm cadascuna

Nelo Vinuesa reinterpreta el gènere del paisatge des dels preceptes d'una abstracció perfectament calculada. Línies, colors i formes geomètriques superposades conformen este políptic d'aparença inquietant que crida a la interpretació oculta de cada un dels seus símbols, representació del món conforme les normes de la cultura visual contemporània.

Nelo Vinuesa reinterpreta el género del paisaje desde los preceptos de una abstracción perfectamente calculada. Líneas, colores y formas geométricas superpuestas conforman este políptico de apariencia inquietante que llama a la interpretación oculta de cada uno de sus símbolos, representación del mundo conforme las normas de la cultura visual contemporánea.

Olga Diego

Alacant, 1969

Aeronave de rescate. 2014

Instal·lació

Aeronau. Bambú, corda de cànem i canya.

Focus de leds i xarxes. 200 x 468 x 194 cm.

Maqueta d'aeronau. Bambú, corda de cànem i plàstic. 21 x 34 x 20 cm

24 dibuixos en tinta xinesa i aquarel·la sobre paper. 24,5 x 17 cm cadascun

Globus. Plàstic. Dimensions variables

Olga Diego ens presenta una instal·lació de grans dimensions amb una idea comuna: la d'una habitació pròpia que servisca d'ajuda. Una habitació voladora, que evidencia la poètica recurrent de l'artista en els seus artefactes de vol i l'ús del plàstic. L'obra proposa la creació d'un aeròstat fet amb materials precaris com el bambú, el cànem i el plàstic, que pugui ser utilitzat per aquelles persones que necessiten escapar d'una situació de risc o dificultat. Es tracta d'una habitació que podríem portar a coll, i que en el moment oportú podria salvar-nos fent-nos sobrevolar la ciutat.

Olga Diego nos presenta una instalación de grandes dimensiones con una idea común: la de una habitación propia que sirva de ayuda. Una habitación voladora, que evidencia la poética recurrente de la artista en sus artefactos de vuelo y el uso del plástico. La obra propone la creación de un aerostato realizado con materiales precarios como el bambú, el cáñamo y el plástico, que pueda ser utilizado por aquellas personas que necesitan escapar de una situación de riesgo o dificultad. Se trata de una habitación que podríamos llevar a cuestras, y que en el momento oportuno podría salvarnos haciéndonos sobrevolar la ciudad.

Pablo Bellot

Sant Vicent del Raspeig, 1976

Estudio de caminante n.º 90. 2015

Acrílic sobre llenç i paper

1 llenç de 195 x 300 cm;

1 dibuix de 100 x 80 cm;

2 dibuixos de 75 x 55 cm;

1 paper de 270 x 80 x 70 cm

Caminante és un projecte que descriu l'ara, presentant-nos el concepte de Zombi no com a morts vivents, sinó més aviat, el Zombi com a morts en vida. Evidenciant que la nostra generació i les esdevenidores formem part de l'era de la precarietat. Les generacions sense futur passen a ser les generacions sense present. Tot recau en l'acte de creació.

El negre, capa a capa, aiguada a aiguada, on s'intueix però no es veu, en un joc d'allò que no és gens visible en què l'excés es transforma en defecte i veure massa en no veure gens.

Caminante es un proyecto que describe el ahora, presentándonos el concepto de Zombi no como muertos vivientes, sino más bien, el Zombi como muertos en vida. Evidenciando que nuestra generación y las venideras formamos parte de la era de la precariedad. Las generaciones sin futuro pasan a ser las generaciones sin presente. Todo recae en el acto de creación. El negro, capa tras capa, aguada tras aguada, donde se intuye pero no se ve, en un juego de lo apenas visible en el que el exceso se transforma en defecto y ver demasiado en apenas ver nada.

Paco Martí

Castelló de la Plana, 1956

Les esferes. 2016-19

Fotografia Light Jet digital C. Print

6 unitats de 35 x 28 cm cadascuna

El recorregut pel paisatge familiar i pròxim de l'autor s'acompanya en el seu passeig per un element intrús, les esferes, que interactuen en la imatge lúdicament, reforçant el sentit de joc en la intervenció, que li confereix moviment i vitalitat.

El recorrido por el paisaje familiar y próximo del autor se acompaña en su paseo por un elemento intruso, las esferas, que interactúan en la imagen lúdicamente, reforzando el sentido de juego en la intervención, confiriéndole movimiento y vitalidad.

Paloma Navares

Burgos, 1947

Cantos rodados a la memoria. 2004-17

Instal·lació fotogràfica

Fotografies impreses sobre material transparent Duraclear, boles de plom, llàgrimes de ploms, fils i hams d'acer, patilles de metacrilat i varetes d'acer. 350 x 130 x 50 cm

La memòria personal de Paloma Navares guia la superposició dels codis narratius en la instal·lació. Els cudols, imaginats bastos i multiformes, es transformen en transparència, utilitzada com a metàfora del revers, i en conductivitat icònica a través de les 1.200 fotografies utilitzades. Aquesta reafirmació de les dones poetesses immortalitzades es fonamenta en la dicotomia entre fermesa i fragilitat, fosc i llum, el que és familiar i el que és estrany, la calma i el desassossec. Es generen, així, les petjades fonamentals del que s'ha recordat, i que no seran atrapades per l'oblit.

La memoria personal de Paloma Navares guía la superposición de los códigos narrativos en la instalación. Los cantos rodados, imaginados toscos y multiformes, se transforman en transparencia, utilizada como metáfora del reverso, y en conductividad icónica a través de las 1200 fotografías utilizadas. Esta reafirmación de las mujeres poeta immortalizadas, se fundamenta en la dicotomía entre firmeza y fragilidad, oscuridad y luz, lo familiar y lo extraño, la calma y el desasosiego. Se generan así las fundamentales huellas de lo recordado, y que no serán alcanzadas por el olvido.

Patricia Gómez & María Jesús González

València, 1978

Celda 148. Proyecto para cárcel abandonada. 2008-10

Arrancament mural i fotografia

7 arrancaments de 100 x 60 cm cadascun;
1 fotografia de 100 x 60 cm

L'obra forma part de "Proyecto para cárcel abandonada", un treball d'intervenció artística desenvolupat entre 2008 i 2010 a l'antiga presó Model de València, amb el propòsit de rescatar i documentar la memòria impresa en els murs d'aquesta històrica presó, abans de la seua remodelació i transformació en centre administratiu. Entre les més de 500 cel·les de la presó, la cel·la 148 es presentava com un escenari en el qual es feia molt palpable l'acció transformadora del temps sobre l'espai, un paisatge de temps. L'obra és el resultat de la intervenció realitzada en aquesta cel·la mitjançant el procediment de l'estampació per arrencada.

La obra forma parte de "Proyecto para cárcel abandonada", un trabajo de intervención artística desarrollado entre 2008 y 2010 en la antigua cárcel Modelo de Valencia, con el propósito de rescatar y documentar la memoria impresa en los muros de esta histórica prisión, antes de su remodelación y transformación en centro administrativo. De entre las más de 500 celdas existentes en la prisión, la celda 148 se presentaba como un escenario en el que se hacía muy palpable la acción transformadora del tiempo sobre el espacio, un paisaje de tiempo. La obra es el resultado de la intervención realizada en esta celda mediante el procedimiento de la estampación por arranque.

Pau Pascual

Alcoi, 1976

AUH263 1z. 2015

Vídeo digital

6' 16"

Gravat a Tuxtla Gtz (Chiapas, Mèxic), Múrcia i Tòquio, aborda la transcendència d'un fragment de la memòria individual per mitjà de l'arquitectura, la soledat, el temps, el buit i la família. Pau Pascual Galbis mescla l'experiència familiar amb la de l'entorn físic utilitzant l'estètica per a expressar tendresa i afecte pel costat emocional i al mateix temps subratllar la part estètica d'un urbanisme generalment vist com a opressor.

Grabado en Tuxtla Gtz (Chiapas, México), Murcia y Tokio, aborda la trascendencia de un fragmento de la memoria individual, a través de la arquitectura, la soledad, el tiempo, el vacío y la familia. Pau Pascual Galbis mezcla la experiencia familiar con la del entorno físico, utilizando la estética para expresar ternura y cariño por el lado emocional y al mismo tiempo subrayar la parte estética de un urbanismo generalmente visto como opresor.

Pedro Ortuño

València, 1966

Reina 135. 2001-19

Videoinstal·lació per a Project Room

Mesures variables

Les protagonistes del vídeo són Lola i Antonia Martí, de 81 i 90 anys, que relaten davant de la càmera les vivències transcorregudes en la casa que en aquell moment estava pendent de ser derrocada pel pla municipal de prolongació de l'avinguda Blasco Ibáñez. La casa es descriu com un contenidor d'esdeveniments, d'emocions, d'anades i tornades, alhora que com un element d'una trama espacial i social especialment rica i densa. L'obra d'Ortuño tracta de rescatar la vivència, no l'anècdota, l'equivalent de l'ànima d'una construcció.

Las protagonistas del video son Lola y Antonia Martí, de 81 y 90 años, que relatan ante la cámara las vivencias transcurridas en la casa que en ese momento estaba pendiente de destrucción por el plan municipal de prolongación de la avenida Blasco Ibáñez. La casa se describe como un contenedor de acontecimientos, de emociones, de idas y venidas, a la vez que como un elemento de una trama espacial y social especialmente rica y densa. La obra de Ortuño trata de rescatar la vivencia, no la anécdota, el equivalente del alma de una construcción.

Pepa L. Poquet

Vilallonga de la Safor, 1955

Puig de Randa. 2011

Videoinstal·lació

Mesures variables

La instal·lació pren com a referent analític el concepte d'el·lipsi en la seua accepció cinematogràfica, del qual es val per a, a través de diferents mitjans –caixa òptica, videoprojecció, fotografies–, presentar una cadena de significants i suggeriments. El vídeo projectat mostra dues seqüències filmades d'un paisatge “antropitzat” de Mallorca, en concret el Puig de Randa. Al cim de la muntanya de Randa hi ha el Santuari de Nostra Senyora de Cura, vinculat a la figura de Ramon Llull. També en aquest “lloc”, al voltant del santuari i mig amagades entre la naturalesa, hi ha instal·lades gran part de les torres i antenes de comunicació de la ciutat de Mallorca.

La instalación toma como referente analítico el concepto de elipsis en su acepción cinematográfica, del cual se vale para, a través de distintos medios –caja óptica, vídeo proyección, fotografías–, presentar una cadena de significantes y sugerencias. El vídeo proyectado muestra dos secuencias filmadas de un paisaje “antropizado” de Mallorca, en concreto el Puig de Randa. En la cima del monte de Randa se encuentra ubicado el Santuari de Nostra Senyora de Cura, vinculado a la figura de Ramon Llull. También en este “lugar”, alrededor del santuario y medio escondidas entre la naturaleza, están instaladas gran parte de las torres y antenas de comunicación de la ciudad de Mallorca.

Pilar Beltrán

Castelló, 1969

Cercanías/Prototip 2. 2011-12

Imatge electrònica sobre llenç, dues bobines niquelades, unitats de frenat, suports de fusta

Dimensions variables

Madres e hijos, Tiempo de Partida (IV) **- *Cercanías.*** 2006

Imatge electrònica siliconada sobre metacrilat, traseres d'alumini

91 x 150 cm

La idea de distància comporta el sentiment de llunyania i a la vegada constitueix una unitat d'espai-temps, una llar en si mateix. Pilar Beltrán concep aquesta instal·lació com un treball en progrés en que l'acció de les dues bobines permet l'exploració i l'evolució de l'obra sempre en la frontera entre el que es pot manipular i el que és conceptual.

La idea de distancia conlleva el sentimiento de lejanía y a la vez constituye una unidad de espacio-tiempo, un hogar en si mismo. Beltrán concibe esta instalación como un trabajo en progreso en que la acción de las dos bobinas permite la exploración y la evolución de la obra siempre en la frontera entre aquello que se puede manipular y lo que es conceptual.

Rafaela Pareja

Vinallesa, 1962

Anatomías. 2014

Instal·lació escultòrica en porcellana
100 x 200 x 25 cm

La instal·lació genera un espai orgànic, on les incrustacions de porcellana produeixen diferents jocs de llums i ombres per a crear un paisatge de blanc sobre blanc que investiga el món dels somnis. L'obra sorgeix de l'anàlisi de la vida quotidiana i de l'observació de la naturalesa.

La instalación genera un espacio orgánico, donde las incrustaciones de porcelana producen diferentes juegos de luces y sombras creando un paisaje de blanco sobre blanco que investiga el mundo de los sueños. La obra surge del análisis de lo cotidiano y de la observación de la naturaleza.

Rosana Antolí

Alcoi, 1981

F=P.e/1. 2017

Video-instal·lació

Mesures variables

El treball de Rosana Antolí està basat en la investigació del moviment en relació amb les formes artístiques, i això partint de les poètiques situades en les accions quotidianes, la repetició i l'absurd, per a recrear entre ells una coreografia en connexió. *F=P.e/1* és una instal·lació composta per diferents elements que pegen del sostre i la seua disposició espacial i el seu lleuger desplaçament oscil·lant semblen marcar-nos un recorregut, una coreografia.

El trabajo de Rosana Antolí está basado en la investigación del movimiento en relación con las formas artísticas, y ello partiendo de las poéticas ubicadas en las acciones cotidianas, la repetición y el absurdo, para recrear entre ellos una coreografía en conexión. *F=P.e/1* es una instalación compuesta por diferentes elementos que penden del techo y cuya disposición espacial y su ligero desplazamiento oscilante parecen marcarnos un recorrido, una coreografía.

Rosell Meseguer

Oriola, 1976

Proyecto OVNI ARCHIVE. 2010

Instal·lació

Mesures variables

El projecte desenvolupa un diàleg metafòric sobre l'espionatge entre dos temps: un temps passat, la memòria de l'època d'espionatge durant la Guerra Freda, que es creua amb el present que coneixem. El terme "objecte volador no identificat" (OVNI) és usat, ací, com a metàfora de la impossibilitat de desclassificar o entendre públicament documents que pertanyen a la seguretat -privacitat- d'una nació. El projecte mostra documents, fotografies d'objectes peculiars i altres arxius vinculats al món de l'espionatge, i té en compte la impossibilitat que aquests siguin completament llegibles, perquè en aquests s'oculta una part essencial de la informació.

El proyecto desarrolla un diálogo metafórico sobre el espionaje entre dos tiempos: un tiempo pasado, la memoria de la época de espionaje durante la Guerra Fría, que se cruza con nuestro presente. El término Objeto Volador No Identificado (O.V.N.I.) es usado aquí como metáfora de la imposibilidad de desclasificar o entender públicamente documentos que pertenecen a la seguridad -privacidad- de una nación. El proyecto muestra documentos, fotografías de objetos peculiares y otros archivos vinculados al mundo del espionaje, teniendo en cuenta la imposibilidad de que estos sean completamente legibles, pues en ellos se oculta una parte esencial de la información.

Rossana Zaera

Castelló de la Plana, 1959

Bajo un trozo de cielo demasiado pequeño. 2014

Instal·lació

Mesures variables

L'obra proposa una reflexió sobre el suïcidi. Rossana Zaera ens conta una història per mitjà de l'empatia que generen els objectes que ella agrupa. En paraules d'Albert Camus: "l'únic problema filosòfic veritablement seriós és el suïcidi. Jutjar si la vida és digna de viure o no és la resposta fonamental a la suma de preguntes filosòfiques".

La obra propone una reflexión sobre el suicidio. Rossana Zaera nos cuenta una historia por medio de la empatía que generan los objetos que ella agrupa. En palabras de Albert Camus, *el único problema filosófico verdaderamente serio es el suicidio. Juzgar si la vida es o no digna de vivir es la respuesta fundamental a la suma de preguntas filosóficas.*

Rubén Tortosa (); misan

Moixent, 1964

Amb la col·laboració de Miguel Sánchez, enginyer informàtic de la Universitat Politècnica de València.

20.000 pies de altura o la memoria ínfima. 2016

Instal·lació interactiva

140 x 190 cm

Adoptar datos. L'espai aeri, a vint mil peus d'altitud, és la informació per a desenvolupar el discurs. L'obra ens remet al viatge i trajecte representat en una acció/eco en l'espai expositiu. Un dispositiu electrònic, connectat amb el senyal dels avions que sobrevolen per damunt de 20.000 peus d'altitud, incideix sobre el pigment que va desapareixent al seu pas i apareixent de nou al cap de pocs segons. L'obra simula els deixants blancs que produeixen els avions en el cel blau.

Adoptar datos. El espacio aéreo, a veinte mil pies de altura, es la información para desarrollar el discurso. La obra nos remite al viaje y trayecto representado en una acción/eco en el espacio expositivo. Un dispositivo electrónico, conectado con la señal de los aviones que sobrevuelan por encima de 20.000 pies de altura, incide sobre el pigmento que va desapareciendo a su paso y apareciendo de nuevo a los pocos segundos. La obra simula las estelas blancas que producen los aviones en el cielo azul.

Sebastià Miralles

Vinaròs 1948 – València 2017

Mirar cap al sud. A la memòria de Sudani. 2013-14

Acer pintat i fusta de roure

164 x 164 x 47 cm

Amb acer pintat i fusta de roure, Sebastià Miralles proposa una obra des de l'abstracció i el minimalisme per a fer-nos mirar cap al sud, evidenciant, amb una exquisida simplificació formal, la dualitat entre els blocs, constituents de llocs en conflicte i representació de com els nordcs continuen hui imposant-se als sudcs. En l'obra de l'artista, que també va ser dibuixant i escriptor, el que en aparença són clares estructures, alberguen no obstant això diverses interpretacions, plenes d'un fort pòsit poètic i narratiu.

Con acero pintado y madera de roble, Sebastià Miralles propone una obra desde la abstracción y el minimalismo para hacernos mirar hacia el sur, evidenciando, con una exquisita simplificación formal, la dualidad entre los bloques, constituyentes de lugares en conflicto y representación de cómo los nortes siguen hoy imponiéndose a los sures. En la obra del artista, que también fue dibujante y escritor, lo que en apariencia son claras estructuras, albergan sin embargo diversas interpretaciones, colmadas de un fuerte poso poético y narrativo.

Susana Guerrero

Elx, 1972

Bata de cola. La salida. 2016-19

Llautó, cables elèctrics teixits amb agulles de motle, fil de coure i terminals elèctrics
155 x 165 x 150 cm

De la sèrie “La madre y el tiempo”. La femella alimentadora amb poder de donar i de llevar la vida. La mare devorada. Tindre els òrgans fora del seu lloc comú, perdre part de la teua carn, ser devorada des de dins. La circulació de la nostra sang per venes i artèries, el seu recorregut de vida pels dos cossos. L'eixida del fill, el canvi de la vida quotidiana i el temps que ja no et pertany.

De la serie “La madre y el tiempo”. La hembra alimentadora con poder de dar y de quitar la vida. La madre devorada. Tener los órganos fuera de su lugar común, perder parte de tu carne, ser devorada desde dentro. La circulación de nuestra sangre por venas y arterias, su recorrido de vida por ambos cuerpos. La salida del hijo, el cambio de lo cotidiano y el tiempo que ya no te pertenece.

Tania Blanco

València, 1978

À la victoire de... 2015

Instal·lació 6 llenços, acrílic sobre tela pastura mineral, una aquarel·la sobre paper i un vídeo monocanal

Derrota a Monsanto en Hungría. 81 x 65 cm

OCCUPY Wall Street. 81 x 65 cm

ZAD en Sivens. 81 x 65 cm

Derrota a Monsanto en las Comunidades de Campeche. 81 x 65 cm

JE SUIS. 100 x 81 cm

15M.ESPAÑA. 140 x 230 cm

15m. Mode d'emploi. 30 x 44 cm

Vídeo. 3' 58"

En un moment en què el bombardeig d'informacions és aclaparador i il·limitat, la lectura crítica del concepte de veracitat es revela una tasca complicada. Tania Blanco qüestiona els procediments dels canals de comunicació a partir de plaques commemoratives que serveixen de suport per a alguns dels moviments i els conflictes més rellevants de la nostra història recent.

En un momento en que el bombardeo de informaciones es agobiante e ilimitado, la lectura crítica del concepto de veracidad se revela como una tarea complicada. Tania Blanco cuestiona los procedimientos de los canales de comunicación a partir de placas conmemorativas que sirven de apoyo para algunos de los movimientos y los conflictos más relevantes de nuestra historia reciente.

Teresa Cebrián

València, 1957

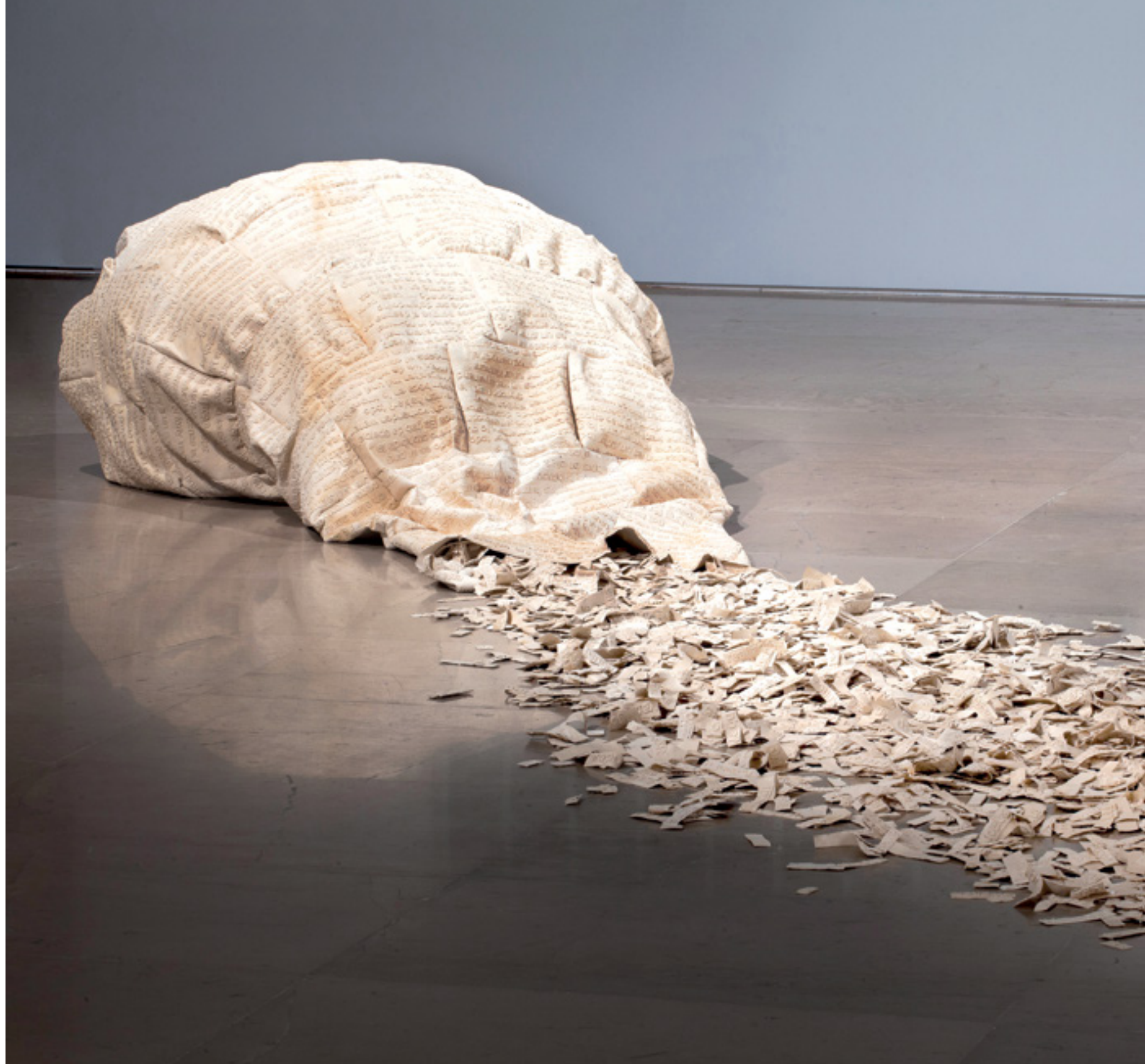
El bolsón de las palabras. De la sèrie:
Cuando las palabras desaparecen. 2012

Làtex, fil i polièstiré expandit

Mesures variables

Superat el fet que la paraula no solament es manifesta com una representació gràfica, Teresa Cebrián ha gravat en el làtex diferents termes que va conèixer al llarg del temps i de la geografia, paraules que hui en dia no utilitza, ja que la seua malaltia la limita quant a desplaçaments. El seu llenguatge artístic queda esculpit, cosa que dota totes aquestes paraules descontextualitzades d'una corporeïtat que convida, inevitablement, a la llibertat d'expressió.

Una vez superado el hecho de que la palabra no solo se manifiesta como una representación gráfica, Teresa Cebrián ha grabado en látex diferentes términos que ha conocido a lo largo del tiempo y de la geografía, palabras que hoy en día no utiliza, puesto que su dolencia la limita en cuanto a desplazamientos. Su lenguaje artístico queda esculpido dotando a todas esas palabras descontextualizadas de una corporeidad que llama, inevitablemente, a la libertad de expresión.

Teresa Lanceta

Barcelona, 1951

Paracas. 1998

Tècnica mixta / Llenç cosit i pintat

200 x 165 cm

Teresa Lanceta compona aquest llenç pintat i cosit, i gira la mirada cap a un medi/mitjà artesanal que revisa en clau vindicativa. El títol és un homenatge a la cultura de Paracas, una civilització precolombina del Perú que fabrica teixits, entesos en el context de l'economia familiar i, per això, de la col·lectivitat femenina, principalment. L'execució de figures geomètriques on el color és el suport i la forma, el dibuix, conforma tant la reivindicació particular del teixit en el mateix lloc on es produeix, com el caràcter funcional que té, d'utilitat per a la vida.

Teresa Lanceta compone este lienzo pintado y cosido volviendo la mirada a un medio artesanal que revisa en clave vindicativa. El título es un homenaje a la cultura de Paracas, una civilización precolombina de Perú que fabrica tejidos, entendidos en el contexto de la economía familiar y, por ello, de la colectividad femenina, principalmente. La ejecución de figuras geométricas donde el color es el apoyo y la forma, el dibujo, conforma tanto la particular reivindicación del tejido en el mismo lugar donde se produce, como su carácter funcional, de utilidad para la vida.

Vicente Tirado del Olmo

Castelló de la Plana, 1967

Marinas invertidas. 2009

Fotografies Lightjet Digital C-Print

7 unitats de 87 x 120 cm cadascuna

Marinas Invertidas proposa un canvi de perspectiva respecte de la mirada tradicional de la costa des de terra. En invertir la mirada, es planteja una reflexió crítica sobre la gestió urbana, la turistificació i l'impacte que té en la línia de la costa. Vicente Tirado del Olmo indaga sobre el procés d'especulació pel qual la visió del mar i el contacte amb la naturalesa es converteix en mercaderia.

Marinas Invertidas propone un cambio de perspectiva con respecto a la mirada tradicional de la costa desde tierra. Al invertir la mirada, se plantea una reflexión crítica sobre la gestión urbana, la turistificación y su impacto en la línea de la costa. Vicente Tirado del Olmo indaga sobre el proceso de especulación por el que la visión del mar y el contacto con la Naturaleza se convierte en mercancía.

Victoria Civera

Port de Sagunt, 1955

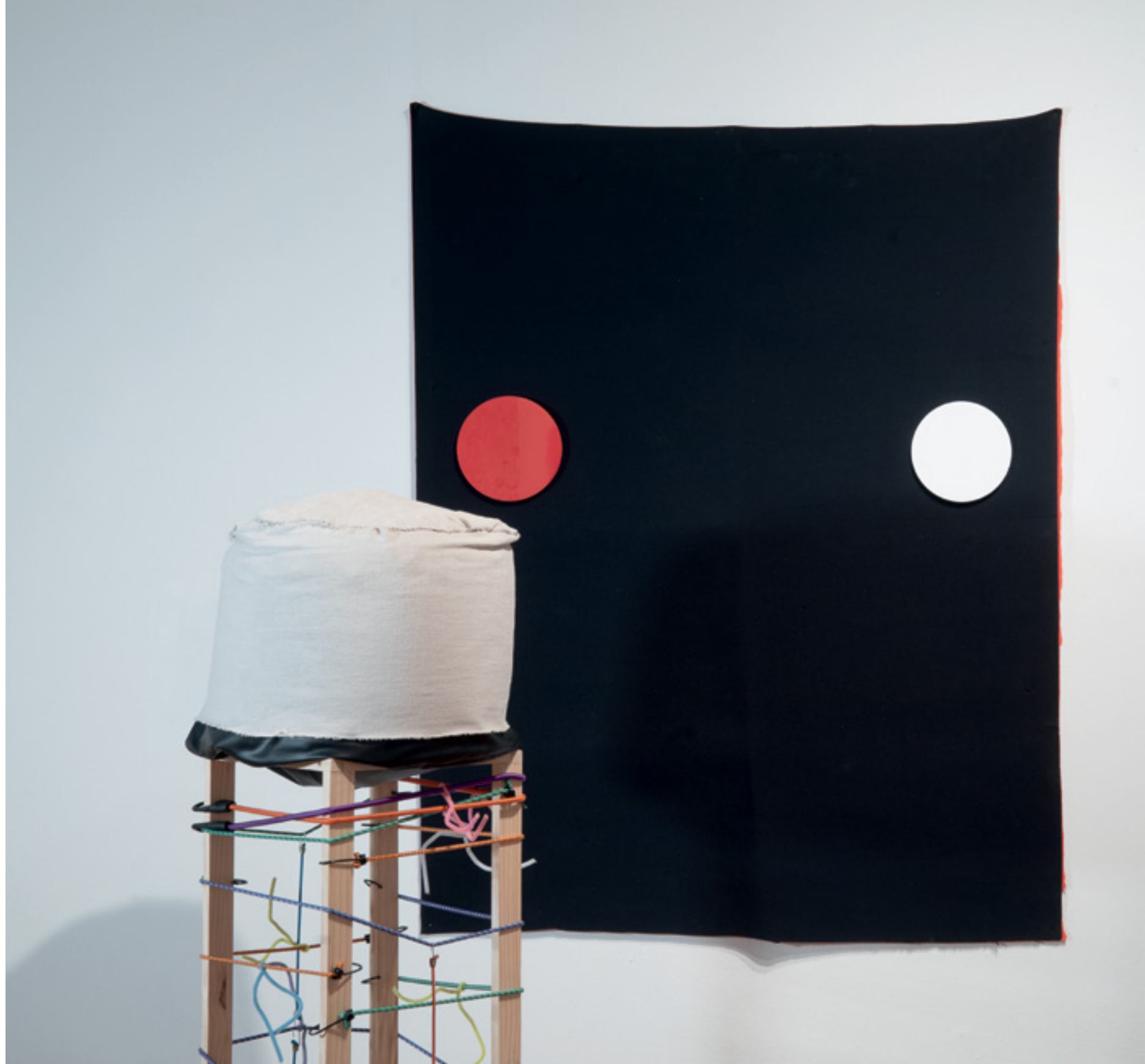
Blecker. 2014

Instal·lació

142 x 110 cm; 160 x 40 x 40 cm

En els noranta i sense abandonar mai la pintura, l'artista se centra en la construcció d'objectes i instal·lacions. De la mateixa manera, figuració i abstracció s'entremesclen de manera lliure i expressiva en el seu treball. La seua concepció de l'art com a univers es tradueix en una constant recerca conceptual on s'uneixen imaginaris mons de la seua consciència: material com a sintaxi, pintura-abstracció, densitat i fragilitat, evocació i evanescència.

En los noventa y sin abandonar nunca la pintura, la artista se centra en la construcción de objetos e instalaciones. Del mismo modo, figuración y abstracción se entremezclan de forma libre y expresiva en su trabajo. Su concepción del arte como universo se traduce en una constante búsqueda conceptual donde se unen imaginarios mundos de su conciencia: material como sintaxis, pintura-abstracción, densidad y fragilidad, evocación y evanescencia.

Xavier Arenós

Vila-real 1968

Madriguera #9. Proun. 2012

Fusta, pintura aïllant al cautxú

150 x 365 x 268 cm

Entenent l'art com a estat de trobada, Xavier Arenós reconstrueix críticament el llegat de Lissitzky -constructivista d'avantguarda- buscant nous llenguatges creatius que li permeten parlar de la deriva social actual. Aquesta peça tridimensional, d'aspecte robust, remet a un cau, entès en la doble vessant de refugi però també de renaixement des de l'origen per tal de fer front a la transitorietat contemporània.

Entendiendo el arte como estado de encuentro, Xavier Arenós reconstruye críticamente el legado de Lissitzky -constructivista de vanguardia- buscando nuevos lenguajes creativos que le permitan hablar de la deriva social actual. Esta pieza tridimensional, de aspecto robusto, remite a una madriguera, entendida en la doble vertiente de refugio pero también de origen para un renacimiento desde el cual afrontar la transitoriedad contemporánea.

Xavier Monsalvatje

Godella, 1965

Be careful what you wish for... 2016

Vàter de gres porcelànic,
blau cobalt sobre vidrat blanc

71 x 70 x 45 cm

Com a paradigma en la seua producció, Xavier Monsalvatje s'ha centrat a presentar la ceràmica tradicional com a contenidor d'un missatge crític cap a la societat actual. L'objecte és ací suport d'un paisatge distòpic, en el qual codis i paraules accentuen encara més el missatge. L'objecte, el dibuix, la composició i la paraula conformen un escenari en què les màquines i els poders econòmics han ocupat l'espai públic, deixant de costat l'home i llevant-li la llibertat.

Como paradigma en su producción, Xavier Monsalvatje se ha centrado en presentar la cerámica tradicional como contenedor de un mensaje crítico hacia la sociedad actual. El objeto es aquí soporte de un paisaje distópico, en el que códigos y palabras acentúan todavía más el mensaje. El objeto, el dibujo, la composición y la palabra conforman un escenario donde las máquinas y los poderes económicos han ocupado el espacio público, dejando de lado al hombre y quitándole la libertad.

Xisco Mensua

Barcelona, 1960

Run. 2015

Tinta sobre paper

Políptic de 9 peces de 45 x 60 cm cadascun

La destrucció de la imatge com a conseqüència de l'evolució de la pràctica artística és la idea que articula el poema visual de Xisco Mensua. Una paraula tatuada i vuit aquarel·les conformen un collage que conjuga fotografies i fotogrames procedents dels mass media, la premsa i el cinema amb l'objectiu de documentar instants decisius de la mort de l'art del segle XX. La carrera sense frens que és el binomi creació i destrucció dona lloc, en termes irònics, al títol de l'obra.

La destrucción de la imagen como consecuencia de la evolución de la práctica artística es la idea que articula el poema visual de Xisco Mensua. Una palabra tatuada y ocho acuarelas conforman un collage que conjuga fotografías y fotogramas procedentes de los mass media, la prensa y el cine con el objetivo de documentar instantes decisivos de la muerte del arte del siglo XX. La carrera sin frenos que es el binomio creación y destrucción da lugar, en términos irónicos, al título de la obra.

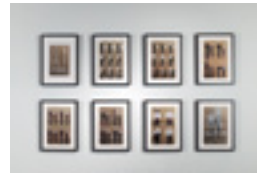
Inventari

Núm. Inv. 10081
Agustín Serisuelo
Space before place

Núm. Inv. 48460
Altea Grau
Against Syntax

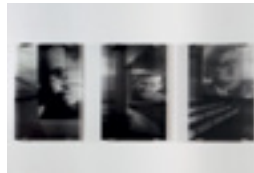
Núm. Inv. 123109
Alvaro Terrones
Performance-Down (Sèrie)

Núm. Inv. 10385
Amparo Tormo
S/T

Núm. Inv. 123120
Ana Sansano
Munt, sèrie "Viario"

Núm. Inv. 10431
Ana Teresa Ortega
Serie Pensadores #4
J. Joyce, A. Valente, W. Benjamin

Núm. Inv. 10435
Àngel Masip
Cataclismo I

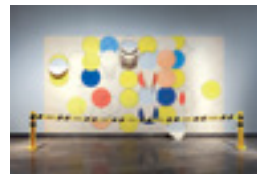
Núm. Inv. 10453
Anna Talens
Horizonte diagonal
Reparando el horizonte de oro

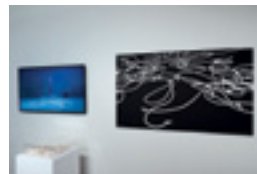
Núm. Inv. 10455. 11553.
11674.
Aurelio Ayala
Art al Quadrat
Limbo econòmic en tres actos

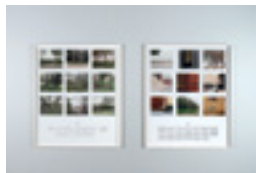
Núm. Inv. 123149
Aurelia Masanet
Mantras I-II

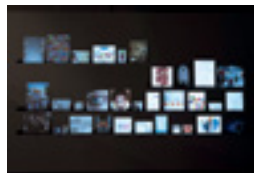
Núm. Inv. 10456
Aurelio Ayala
Gracias

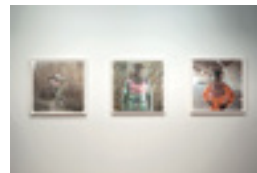
Núm. Inv. 48450
Bartolomé Ferrando
Escritura sonora

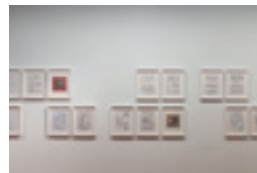
Núm. Inv. 10457
Bleda y Rosa
Prontuario # 2

Núm. Inv. 48462
Clara Boj / Diego Díaz
Internet Iconography
Atlas

Núm. Inv. 48451
Cristina de Middel
Mbumbubu; Miwito;
Bambuit. Sèrie Atronauts

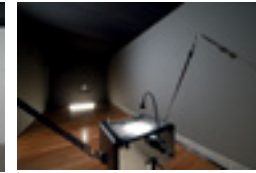
Núm. Inv. 123123
Cristina Durán
Los momentos clave de la historia
contada en la novela gráfica El día 3
Selección de 31 originales

Núm. Inv. 11366
Damià Jordà
Aquestes coses que fem
avui en dia

Núm. Inv. 48469
Daniel García Andújar
Technologies To The People
Video Collection

Núm. Inv. 123150
Edu Comelles
Sínia / Sènia

Núm. Inv. 123151
Enric Fort Ballester
The end of caresses.
The machine

Núm. Inv. 123131
Enric Mestre
Sin título

Núm. Inv. 19458
Ernesto Casero
A Darwinian point of view

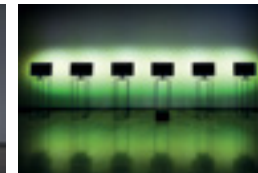
Núm. Inv. 11104
Fermín Jiménez Landa
Ecuestre

Núm. Inv. 48463
Fuencisla Francés
Papal

Núm. Inv. 11116
Hugo Martínez-Tormo
3Dsoundprinter_Plastic Bag

Núm. Inv. 10459
Inma Femenía
Spectrum Screensaver

Núm. Inv. 123152
Irene Grau
Paseo Y-19 (-metría)

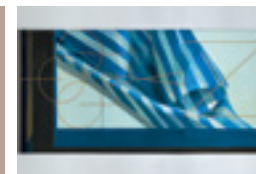
Núm. Inv. 123153
Isidro Blasco
Solo a dos voces

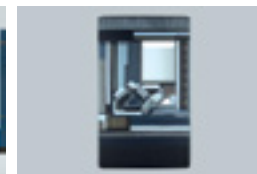
Núm. Inv. 11108
Jesús Rivera
Landscapefactory towards
Sci-Fi#5

Núm. Inv. 48452
Joan Cardells
1979

Núm. Inv. 10670
Joël Mestre
Tres en uno
(Un despiece del azar)

Núm. Inv. 10461
Jorge Julve
3389

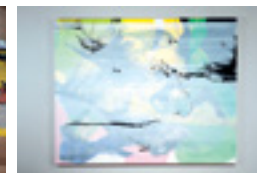
Núm. Inv. 48464
Jorge Peris
Dolmen, Requiem

Núm. Inv. 48472
José Maldonado
31416 etc...B&N

Núm. Inv. 123154
Jota Izquierdo
Habitar la copia:
colonialidad

Núm. Inv. 48474
Juan Olivares
Barricada IX

Núm. Inv. 48478
Lorena Amorós
Relatos compartidos

Núm. Inv. 48481
Lucía Peiró
Hilo

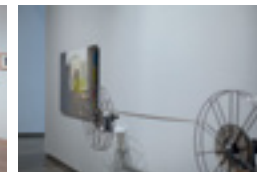
Núm. Inv. 123155
Luisa Pastor
Máquina para juntar esquinas

Núm. Inv. 123148
Lukas Ulmi
Cubos formados. Políptico I

Núm. Inv. 123158
Pepa L. Poquet
Puig de Randa

Núm. Inv. 11232
Pilar Beltrán
Cercanías

Núm. Inv. 123159
Rafaela Pareja
Anatomías

Núm. Inv. 10919
Rosana Antolí
F=P.e/1

Núm. Inv. 10677 10692 10699
Mar Arza
El valor de les paraules

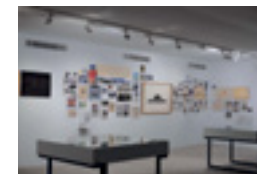
Núm. Inv. 10723
Maribel Domènech
La casa y la voluntad de resistir

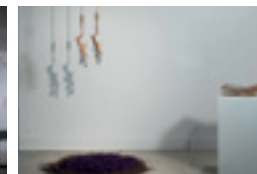
Núm. Inv. 123156
María Jacarilla
El fin y la persistencia

Núm. Inv. 48483
Marta Negre
Los Referentes – Dicción Finger and swan

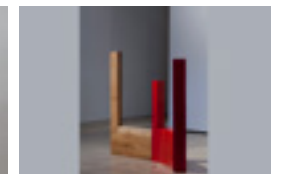
Núm. Inv. 48489
Rosell Meseguer
Proyecto OVNI ARCHIVE

Núm. Inv. 48488
Rossana Zaera
Bajo un trozo de cielo demasiado pequeño

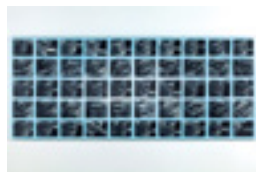
Núm. Inv. 123160
Rubén Tortosa
20.000 pies de altura o la memoria ínfima

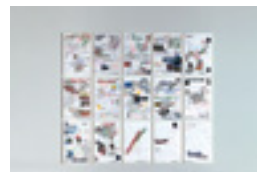
Núm. Inv. 11110
Sebastian Miralles
Mirar cap al sud. A la memòria de Sudani

Núm. Inv. 123129
Massimo Pisani
S

Núm. Inv. 11385
Mery Sales
Trazos de una voz

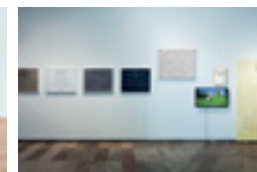
Núm. Inv. 10879
Mira Bernabeu
Sistema inherente Investigación Série Mise en Scène XVI

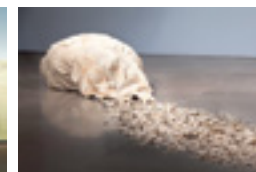
Núm. Inv. 11217
Moisés Mañas
Structure 3#

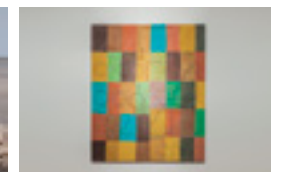
Núm. Inv. 123127
Susana Guerrero
Bata de cola. La salida

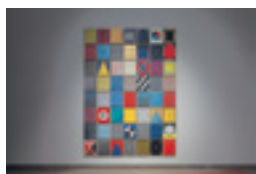
Núm. Inv. 11490 (+11492; 11494; 11515; 11518; 11524; 11526; 11677)
Tania Blanco
À la victoire de...

Núm. Inv. 10097
Teresa Cebrián
El bolsón de las palabras, De la serie: Cuando las palabras desaparecen

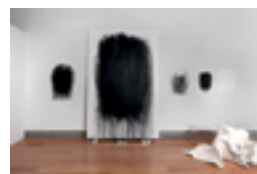
Núm. Inv. 11098
Teresa Lanceta
Paracas

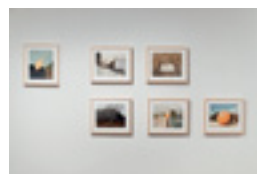
Núm. Inv. 10893
Nelo Vinuesa
ATLAS

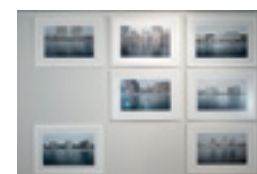
Núm. Inv. 10900
Olga Diego
Aeronave de rescate

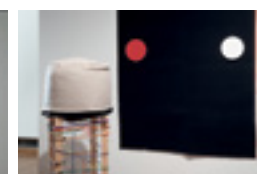
Núm. Inv. 123146
Pablo Bellot
Estudio de caminante n.º 90

Núm. Inv. 123147
Paco Martí
Les esferes

Núm. Inv. 48490
Vicente Tirado del Olmo
Marinas Invertidas

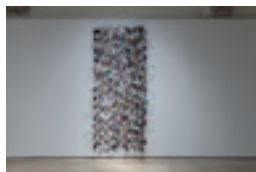
Núm. Inv. 123161
Victoria Civera
Bleecker

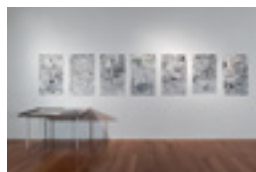
Núm. Inv. 11100
Xavier Arenós
Madriguera #9. Proun

Núm. Inv. 11219
Xavier Monsalvatje
Be careful what you wish for...

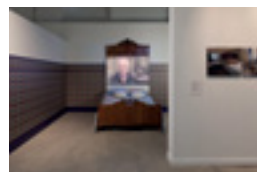
Núm. Inv. 10909
Paloma Navares
Cantos rodados a la memoria

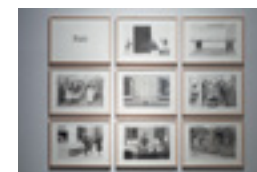
Núm. Inv. 123157
Patricia Gómez & María Jesús González
Celda 148. Proyecto para cárcel abandonada

Núm. Inv. 48486
Pau Pascual
AUH2631z

Núm. Inv. 48487
Pedro Ortuño
Reina 135

Núm. Inv. 11228
Xisco Mensua
Run

Consell General del Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana

President d'honor

Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

President

Vicent Marzà i Ibáñez
Conseller d'Educació, Cultura i Esport

Vicepresidents

Joan Ribó Canut
Alcalde de València

Carlos Mazón Guixot
President de la Diputació Provincial
d'Alacant

Amparo Marco Gual
Alcaldessa de Castelló de la Plana

Vocals

Luis Barcala Sierra
Alcalde d'Alacant

José Pascual Martí García
President de la Diputació Provincial
de Castelló

Antoni Francesc Gaspar Ramos
President de la Diputació Provincial
de València

Begoña Martínez Deltell
Representant del Consell Valencià
de Cultura

Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura i Patrimoni
de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport
i Presidenta de la Comissió Científico-Artística

Gerent

José Luis Pérez Pont

Secretari

Eva Coscollà Grau
Sotssecretària de la Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport i conservació d'obres d'art

Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana

Direcció — Gerència

José Luis Pérez Pont

Adjunta a Direcció

Susana Vilaplana Sanchis

Coordinació d'Exposicions

Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz

Programes Públics

Eva Doménech López

Educació i Mediació

José Campos Alemany

Media i Xarxes

Carmen Valero Escribá

Administració

Nicolás S. Bugeda Cabrera
Antonio Martínez Palop
Germà Sánchez Eslava

Col·lecció d'Art Contemporani de la Generalitat Valenciana

Grup d'experts

Ester Alba Pagán (2017-2019)
Manuel Borja-Villel (2017-2018)
Román de la Calle (2017-2019)
José Ignacio Casar Pinazo (2017)
Rosa María Castells González (2017-2019)
Núria Enguita Mayo (2017-2019)
Irene Gras Cruz (2018-2019)
María Marco Such (2017-2019)
Ángela Montesinos Lapuente (2017)
Josep Montesinos i Martínez (2018-2019)
Paloma Palau Pellicer (2017 y 2019)
José Luis Pérez Pont (2017-2019)
Ricard Silvestre Vañó (2017-2019)
Pilar Tebar Martínez (2017-2019)
Rosalía Torrent Escaples (2017-2018)

Exposició

Organització

Consorti de Museus
de la Comunitat Valenciana
Centre del Carne Cultura Contemporània

Comissariat

José Luis Pérez Pont

Coordinació tècnica

Lucía González

Disseny gràfic

Marta Negre

Disseny i direcció de muntatge

La f@ctoria_innovació i disseny

Muntatge

Quadre. Manipulació i conservació d'obres d'art
JoseArte S.L.

Rotulació

Símbols
Laser Art
Woodyloop

Assegurances

Hiscox

Catàleg

Textos

Vicent Marzá i Ibáñez
José Luis Pérez Pont

Coordinació editorial

Lucía González

Fotografia

Juan Peiró
Cristina Durán (80, 81)
Thomas Ganzenmüller (Enric Fort) (88, 89)
Arturo Martínez/Estudio A-2 (Lukas Ulmi)
(128,129)
Marta Negre (136,137)
Pau Pascual (158,159)
Elío Rodríguez (Susana Guerrero) (178, 179)

Traducció valenciana

Servei de Traducció i Assessorament
del Valencià
Conselleria d'Educació, Cultura i Esport

Disseny i maquetació

Marta Negre

Impressió i enquadernació

Imprenta Sichert S.L.

© dels textos: els autors

© de les imatges: els propietaris
i/o depositaris

© de la present edició:
Consorti de Museus
de la Comunitat Valenciana, 2021

ISBN: 978-84-482-6553-3

Depòsit Legal: V-786-2021

